

Aurel Conțu

IPOCHIMENII
roman science-fiction

SEMĂNĂTORUL
Editura online -Mai 2010

Cap. I

Ceața soioasă și colcăitoare, ca scursura dintr-un buboi, îngenunchează când și când sub farurile Loganu-lui, un break gri metalizat, care șerpuiește horcăind prin clisa drumului spre localitatea Crucea. Conduc de câteva ceasuri bune și nu-mi pot scoate din minte vocea înspăimântată a prietenului meu, Codruț Valentin Bucur, care mă sunase de dimineață. E drept că la aceasta se adăuga și faptul că nu ne mai auzisem de vreo douăzeci de ani, adică de la terminarea liceului, el dispărând pur și simplu din memoria mea. Fusesse însă de ajuns să-i aud vocea ca să-l regăsesc printre amintirile copilăriei alături de alte imagini și trăiri pe care nu le mai dezgropasem până atunci. Tocmai de aceea mi s-a părut aproape firesc să dau curs apelului său, destul de ciudat ce-i drept, știindu-l extrem de rezervat în a cere sprijinul sau ajutorul cuiva. Era foarte limpede că Bucur avea o problemă serioasă și că doar lipsa oricărei alternative îl obliga la acest gest. Îmi spusese la telefon că “experimenta” meseria de paznic la cariera de piatră Crucea, unde locuia de câțiva ani singur într-o baracă de șantier. Nu intrase în alte detalii, iar eu, din politete, n-am mai insistat. Discuția, ca toate discuțiile mele de altfel, fusese înregistrată pe telefonul mobil.

Poarta carierei se bălângăne scârțâind sinistru. Un bec incandescent, de mare putere, tranșează ceața în hălci de lumină gălbui, cadaverice, scoțând la iveală o baracă metalică, câțiva salcâmi, un excavator și o dependință în paragină. Fac câteva instantanee cu mobilul înainte de a coborî.

Opresc mașina la poartă și dau un claxon prelung. Sunetul reverberează lugubru în timp ce cobor. Și sunetul

vocii mele sună lugubru, fapt care îmi provoacă frisoane pe șira spinării. Bat la ușa barăcii, care, ciudat, bălângăne și ea, apoi intru. Nu-i nimeni înauntru, deși lumina este aprinsă, iar ibricul cu apă pentru cafea fierbe pe ochiul aprins al aragazului. Un pat de campanie, acoperit cu cearșaf, lasă impresia că cineva stătuse întins acolo în timp ce aparatul de ras, cu urme de spumă și păr, sugerează că bărbatul tocmai îl folosise.

Știu că Bucur nu este omul care să se țină de farse, dar sunt gata să admit și aceasta după douăzeci de ani, având în vedere că oamenii se mai schimbă. Numai că Bucur nu se arată în niciuna din ipostazele cunoscute sau necunoscute. Ceva din ancestralul ființei mele îmi spune că aici se întâmplă un lucru neobișnuit, aflat în desfășurare, și că implicarea mea în această poveste are un rost. Îmi este însă dificil să duc raționamentul mai departe, să fac speculații, și asta cu atât mai mult cu cât un sentiment de frică incontrollabil, visceral, îmi întunecă mintea.

În timp ce ies din baracă am senzația că timpul încremenește în ecoul pașilor mei. Este atâta liniște încât îmi aud respirația înțepenită în gât și bătăile inimii rezonând dureros în urechi. Mai fac câțiva pași prin curte, arunc o privire prin dependința pustie, în care nu mișcă nimic, apoi dau ocol barăcii, unde descopăr ceva greu de imaginat: un câine legat fedeleș de trunchiul salcîmului. Frînghia este înfășurată în jurul acestuia ca un lasso, răstingnindu-l, pur și simplu, cu spinarea de trunchi. Câinele are limba scoasă, capul aplecat într-o parte și ochi rigizi, dar încă mai geme. Mai mișcă. Îmi simte prezența și începe să schelălăie. Sinistru. Fapt care mă tulbură. Mă precipită ca apa dintr-un pahar în care arunci o pastilă efervescentă.

Îl eliberez tăind frânghia cu lama briceagului. Cel care făcuse nodurile se întrecuse pe sine. Nu mai văzusem asemenea noduri perfecte. Fără capete. Fără exfoliații. Fără asperități. Și nu mai văzusem până atunci un câine fericit. În culmea fericirii. Care scheaună. Care se învârte în jurul meu și-mi linge mâinile în semn de recunoștință. De dragoste. De supunere oarbă.

Primul gând după ce mă dezmeticesc este să sun la 112. Femeia de la celălalt capăt al firului mă supune unui interogatoriu halucinant. Cine sunt ? Ce caut acolo ? Pe ce mă bazez ? Dacă nu sufăr de afecțiuni psihiatrice ? Sau dacă știu în ce an, lună și zi suntem.

Răspund mecanic. Cu docilitate. Trecând peste insunuări care altădată m-ar fi înfuriat.

- Rămâneți unde sunteți ! îmi zice aceasta după un timp. Un echipaj de poliție se îndreaptă către dvs !

Declicul telefonului coincide cu sunetul strident al unei sirene, care răzbate de departe. Deschid portiera Loganu-lui, îmi iau pachetul de țigări și-mi aprind una. Inhalez cu nesățutul fumul în piept. Apoi repet gestul. Îl multiplic inconștient și involuntar. Înrobit de plăcere. De patimă...

Girofarul mașinii își scuipe culorile roșii și albastre peste rotocoalele vineții de ceață în sunetul inconfundabil al sirenei. Peisajul lăptos ia forme dintre cele mai nebănuite, desprinse parcă dintr-un documentar suprarrealist, într-un mixaj de sunet și culoare inepuizabil.

Polițistul, un individ dolofan, cu capul ținut și fața de insectă privită la microscop, coboară din vehiculul statului cu

o determinare direct proporțională cu importanța pe care i-o conferea uniforma. Îl immortalizez pe ascuns și las telefonul pe înregistrare.

- Agent-șef principal Elefterie de la Poliția municipiului Crucea ! se prezintă cu mâna la chipiu. Sunteți O.K.?

Schițez un zâmbet de complezență.

- Bună întrebare !

- Știu, zice, dar asta-i procedura ! Și tot procedura mă obligă să vă legitimez.

- ...

Scot din portofel cartea de identitate, permisul și certificatul de înmatriculare. În timp ce i le prezint observ că burta agentului seamănă cu o minge de baschet de care atârână un baston, un spray paralizant și tocul pistolului.

- Care va să zică, domnule Aldea, concluzionează el după verificarea actelor, ați sesizat o dispariție, mai exact dispariția unui cetățean pe nume Vali Bucur, paznic la această carieră, care v-a invitat telefonic la dânsul astăzi, pe la orele patru dimineața, și care , în momentul sosirii dvs., patru ore mai târziu, nu se mai găsea la locul cu pricina, adică aici, cu toate că ibricul de cafea fierbea pe aragaz, lumina era aprinsă și patul folosit.

- Corect.

- Numai că, adăugă el cu emfază, aceste constatări pur logice, altfel de bun simț, nu întrunesc elementele constitutive ale unei dispariții. De unde știm că omul n-a fost chemat de altcineva într-o problemă de maximă urgență cu puțin timp înainte de sosirea dvs ? Un deces, de exemplu ?

- Nu pleci de acasă fără să stingi lumina și aragazul, îl contrazic eu, în afară de cazul în care ești luat pe sus !

- Asta ar presupune existența unor urme de violență ! Ori dvs., din câte știu, n-ați obsevat asemenea lucruri ! Iar ibricul

de pe aragaz și lumina aprinsă pot fi interpretate ca o invitație din partea gazdei de a vă formaliza până la întoarcerea sa...

- Nu era mai firesc să mă sune ?

- Poate avea telefonul descărcat ! Poate pierduse numărul dvs. sau poate în graba plecării uitase telefonul aici ! Eu zic să aruncăm o privire !

Îl urmez fără prea multă tragere de inimă. Deschide ușa barăcii și urcă greoi cele trei trepte. Lumina este stinsă, aragazul oprit, iar ibricul așezat pe o măsuță alături. Sunt uluit.

- ...

Agentul clatină din cap a lehamite.

- Domnule Aldea, zice, când l-ați văzut ultima oară pe Bucur ?

Simt că-mi fuge pământul de sub picioare.

- Nu l-am mai văzut de vreo douăzeci de ani ! răspund. Adică de la terminarea liceului...

E rândul agentului să facă ochii mari.

- Cred că va trebui să consultați un medic, domnule Aldea ! Dacă doriți vă pot recomanda eu unul...

În momentul acela îmi aduc aminte de câine și mă luminez.

- Nu ne-am uitat în spatele barăcii, domnule agent ! Acolo am găsit câinele, cum vă spuneam...

Mă urmează cu neîncredere. Plictisit. Iar eu privesc năucit la rădăcina salcâmului. La pajiștea din jur. Acolo unde aruncasem frânghia. Care dispăruse. Care se volatilizase subit. Ca și câinele de altfel.

Pornesc motorul Loganu-lui cu o grabă pe care nu mi-o pot explica. Vreau să plec cât mai repede din locul acesta în

care mintea o ia razna. În care se petrec lucruri neobișnuite. Sunt în deplinătatea tuturor facultăților mintale și refuz să accept că m-am înșelat, așa cum încerca să mă convingă agentul Elefterie.

În oglinda retrovizoare cariera de piatră se estompează cu fiecare metru de mers până când dispare ca o fantomă în vălătucii de ceață. În locul ei zăresc doi ochi care mă țintuiesc imobili dinăuntru mașinii. Întorc capul și nu-mi vine să cred. Pe bancheta din spate se află câinele dispărut, câinele lui Bucur, care mă latră voios, se ridică în două labe, apoi mă linge pe față.

Cap.II

Crucea este un orașel de munte situat în depresiunea Cascadelor, pe valea râului Oglinzi, la confluența cu pârăul Comoara, între culmile Spărieț, Îngerul, Rugul de Foc, Piatra Cerului și Pasărea, numărând o sută de mii de locuitori, așezați în patru cartiere de blocuri, poreclite “cutii de chibrituri”, construite în timpul regimului comunist. După 1989 cele câteva fabrici, care confereau așezării statutul de oraș industrial, s-au transformat în ruine, îngroșând numărul șomerilor și oamenilor străzii. De-a lungul timpului au mai apărut câteva supermarket-uri, un stadion de fotbal, un ștrand și o telecabină. Oamenii trăiesc din practicarea comerțului, din valuta celor plecați la muncă în străinătate, din pensii, ajutoare sociale ori salarii de subzistență. Și cu toate acestea, Crucea este renumită pentru numărul mare de mașini scumpe, pentru vilele somptuoase, construite în împrejurimile orașului, și pentru sumele uriașe de bani care se vehiculează zilnic.

Locuiesc într-o garsonieră din cartierul Raza Soarelui, cocoțată la etajul 12, cu vedere spre centrul istoric. Nu mă pot lăuda cu o situație strălucită dat fiindcă trăiesc din beneficiile unei modeste rente viagere cu care m-am pricopsit acum câțiva ani prin grija unui donator anonim. Nu știu nici astăzi cine se află în spatele acestui gest și, probabil, nu voi afla niciodată din pricina unei enigmatice clauze de confidențialitate. Mai câștig câte ceva și din recenziile de carte pe care le scriu pentru ziarul local “Faptul Crucii”. Copilăria și adolescența mi-am petrecut-o într-un orfelinat, fiind unul dintre acei copii abandonați imediat după naștere. Nu mi-am cunoscut părinții naturali, deși m-am zbatut din răspuțeri să dau de dânșii, astfel că a trebuit să mă resemnez și să-mi văd în continuare de viață.

De câteva zile stau și reflectez asupra celor întâmplate în compania credinciosului meu prieten patruțed, Garibaldi, așa cum l-am botezat într-o doară. Dacă îi pui o bonetă în cap și un trabuc în gură chiar seamănă cu faimosul personaj. Este un Dog tibetan, roșcat, cu o pată albă pe frunte și alta pe bot, de talie mijlocie, cu ochii maronii și privirea inteligentă, cu urechile lungi, fixate sus și îndoite, care-i cad peste obraz, cu membre solide și coada lată, îmbrăcat într-o blană cu păr scurt, aspru și foarte des. Încă din clipa în care l-am acceptat în viața și în casa mea acesta și-a luat în serios rolul de paznic, postându-se ca un cerber pe covorul din fața ușii, fără să neglijeze nici latura afectivă, alternând cu discreție între nevoia de a oferi și primi dovezi de dragoste.

Sonerie mă smulge din vraja plăcută a gândurilor. Garibaldi mârâie și dă din coadă gata să sară la beregata ipoteticului agresor, dar nu-i altcineva decât factorul poștal.

- Aveți o scrisoare, domnule Aldea !

Deschid ușa însoțit îndeaproape de Garibaldi, care dintr-o dată se repede la factor, îi înhață scrisoarea din mână și se retrage victorios pe covorul său.

- Doamne, ce m-am speriat ! zice factorul făcându-și semnul crucii. Habar n-aveam că v-ați cumpărat un câine atât de frumos ! Cum îl cheamă ?

Iau sticla de vodcă de pe măsuța de pe hol, torn într-un pahar și-l întind poștașului.

- Garibaldi...

Omul dă conținutul paharului pe gât dintr-o înghițitură, apoi scutură din cap cu admirație.

- Numai dvs. puteați găsi un nume atât de potrivit!

- Mulțumesc.

Mă întorc în casă hotărât să-i țin lui Garibaldi o prelegere despre bunele maniere, însă acesta nu pare dispus să coopereze. Stă tolănit pe burtă cu labele din față peste scrisoare. Îmi dau seama că scrisoarea aceea are o semnificație deosebită pentru el și nu forțez lucrurile. Mă întind în pat cu ochii ațintiți în tavan. Privesc fix de minute bune suportul lustrei, dar somnul nu se prinde de mine. Garibaldi în schimb doarme dus, strâns covrig, cedându-mi, se pare, toate drepturile asupra plicului. Îl deschid și încep să citesc :

“ Dragă prietene

Sunt hăituit de câteva săptămâni și cred că șansele mele de a supraviețui se micșorează pe zi ce trece. Îți scriu aceste rânduri pentru a te pune în gardă căci același pericol te paște

și pe tine. Încă mai ai posibilitatea să-i ții la distanță și să te repliezi ori de câte ori te simți încolțit. Teama lor este să nu atragă atenția lumii asupra dezastrului pe care i-l pregătesc. Au capacitatea extraordinară de a pătrunde în mințile oamenilor, de a-i controla și anihila fără să lase urme.

Cred că-ți mai amintești zilele copilăriei când fugeam de la orfelinat și hoinăream ore întregi printre “minunile” carierei de piatră din Crucea. Colectionam discuri translucide cu desene și litere ciudate, spirale aurii prin care lumina Soarelui se risipea în toate culorile curcubeului. De fiecare dată “prăzile” noastre dispăreau în chip misterios din orfelinat și le găseam săptămâni mai târziu în locurile de unde le luasem. Adeseori ne culcam în grotele descoperite la buza dealului, unde adormeam subit și visam lucruri dintre cele mai bizare : creaturi cu capete mari și trupuri firave, capsule zburătoare, orașe ca niște coloane de apă, populate de ciudățenii fluide, care treceau prin ziduri sau escaladau fără probleme orice formă de relief, stele arzând în flăcări gigantice sau prăbușindu-se în hăuri de întuneric.

Vrăjiți de mirificul acelor viziuni am devenit pe neabgate de seamă cobaii acestor creaturi cu aspect umanoid, denumiți IPOCHIMENI, care ne implantaseră cip-uri și care începuseră încă de pe atunci să ne controleze. Tu ai avut șansa să nu fi fost compatibil cu profilul cip-ului și să scapi oarecum de controlul lor, în timp ce eu am intrat într-un program de modificare a ADN-ului și de pregătire în vederea repopulării Pământului. Am dobândit astfel un sistem imunitar incredibil, care m-a ferit toată viața de boli și care mi-a permis să-mi vindec afecțiunile doar prin forța minții. De-a lungul timpului am fost implicat în selecția forțată a unor colaboratori compatibili, în special copii fără adăpost, sau în capturarea unor victime destinate programelor de cercetare, am răspândit viruși periculoși, am sacrificat

animale și păsări ori am înlesnit propulsarea unor troglodiți în sferile puterii. Am ajuns la un moment dat să stăpânesc tehnici necunoscute pe Pământ, să-mi folosesc întreaga putere a minții și să profit uneori de avantajul acesta în interes propriu, așa cum s-a întâmplat atunci când am descoperit că la o îmbibație alcoolică de 0,91 g / l alcool pur în sânge, precedată de administrarea unui antidepresiv puternic, amitriptilină de exemplu, infailibilile cip-uri fluide de control se autodistrugau, fiind resorbite de organism în cel mult douăzecișipatru de ore. Spre ghinionul meu n-am știut că-mi mai fusese implantat unul, în creier, care, aveam să constat mai târziu, era indestructibil. Au fost mai deștepți decât mine ! Numai că eu am fost mai eficient. Am reușit să-ți scriu și să te pun în gardă. Ca mine sunt sute, mii, zeci de mii, poate milioane. De aceea, dragă prietene, te conjur să nu uiți niciodată că și noi am fost cândva oameni...

Vali Bucur “

Cap. III

Farmacista, o bătrânică scheletică și distantă, cu ochii de libelulă, măriți grotesc de niște ochelari gigantici, cu multe dioptrii, îmi cere rețeta.

- Cred că am rătăcit-o pe undeva ! zic. Întotdeauna mi se întâmplă să ajung la farmacie fără rețetă, cu toate că nu am voie să întrerup sub nicio formă tratamentul, dacă puteți înțelege, vă rog !

- Pot înțelege orice, zice, dar nu pot elibera amitriptilina fără rețetă ! Există un ordin al ministrului care mă leagă de mâini și de picioare, dacă puteți înțelege, vă rog !

Îi zâmbesc mios.

- Trebuie să găsim o cale, distinsă doamnă, fiindcă altfel s-ar putea s-o iau razna ! De câte ori uit să iau tratamentul mi se întunecă mintea și devin agresiv !

Garibaldi stă cu nasul în ghișeu și mârâie, în timp ce ochii farmacistei capătă dimensiuni neobișnuite.

- Chiar așa de grav sînteți !!!

- Aceasta este forma ușoară, ca să zic așa. Ultima oară când mi-am pierdut controlul...

Mă oprește cu un gest mai mult decât împăciuator.

- Nu va fi nicio întârziere, domnule ! Vă aduc imediat medicamentul !

Răsuflu ușurat. Se întoarce cu amitriptilina și-mi dă restul la o sută de lei.

Garibaldi nu este prea încântat de rezultatul negocierii, dar își ascunde nervozitatea, trădată doar de balansul în ritm de metronom al cozii.

Pe drumul spre casă mă uit peste prospectul medicamentului. Constat că acesta se adresează celor cu psihoze, nevroze, urgențe psihiatrice, stări depresive, de confuzie sau delir, putînd provoca infarctul miocardic, aritmie, insuficiență hepatică și multe altele. Imi reține atenția un avertisment încercuit în chenar: “... *Administrarea amitriptilinei în paralel cu alcoolul provoacă inevitabil riscul suicidar...* “.

Ajungem acasă pe la miezul nopții. Garibaldi, care mă precede și efectuează de acum nelipsitul rond de recunoaștere, își dă acordul pentru a intra. Știe că-l așteaptă un os uriaș,

învelit în zgârciuri de carne, și pare nerăbdător să se apuce de treabă. Nu-i prelungesc inutil așteptarea mai cu seamă că osul se dezghețase atât cât trebuia pentru a putea fi ros.

Așez medicamentul pe masă și caut cu privirea în barul meu vitrină ceva care s-ar “potrivi” cu amitriptilina: Teacher’s, Havana, Tequila, Bacardi, Vinars, Jak Daniel’s, Ballantine’s, Yves, Vodka, Metaxa, Courvoisier, Wembley. Aleg Ballantine’s la întâmplare ca un băutor neexperimentat și nepriceput ce sunt. Auzisem undeva că te poți îmbăta “garantat” atunci când bei direct din sticlă. Asta și fac. Băutura are un gust cremos, cu arome de flori și miere, emană un miros parfumat și elevat, oscilând între o adiere primăvăratecă de vânt și o mireasmă de lemn vechi de stejar. Țigara îmi sporește aceste senzații diafane, în timp ce medicamentul, insipid și greșos, se pierde în valul de euforie care mă izbește precum un torent.

Ceva ca un bip de telefon îmi răsună ritmat în tâmpla dreaptă. Simt sunetul sfârâindu-mi în creier asemeni unei flame produsă de un arc voltaic. Între două bip-uri aud sunete și voci neinteligibile, zgomote de pași ori țipăte neomenești, toate amestecate într-un zumzet tumultuos și mirific de stup. Uneori răzbesc din străfunduri nevăzute porunci amenințătoare, altele doar chemări și rugăminți ispititoare. Îmi simt capul precum un centru de telecomunicații în care milioanele de voci gravitează în jurul și în ritmul infernal al circuitelor, care țacănesc și clipocesc neobosit. La un moment dat observ că mă desprind de propriul meu trup și încep să plutesc ca o pasăre deasupra Crucii. Orașul este iluminat feeric, iar oamenii, ca niște gânganii, viermuiesc încolo și încioace printre mașini, magazine, restaurante și blocuri. Și telecabinele, care leagă prin cabluri dealul Spărieț de Îngerul,

forfotesc înainte și înapoi, imbarcând sau debarcând mulțimi devălmășite. Din vârful culmii Rugul de Foc zăresc cum țâșnește spre mine un obiect strălucitor, de forma unei mingi de baschet, și mă trezesc într-o capsulă translucidă alături de Garibaldi, care mârâie și-și zbârlește părul ori de câte ori obiectul își schimbă direcția. După o ascensiune fulgerătoare în zig-zag, obiectul coboară spre dealul Piatra Cerului și se oprește preț de o secundă în fața unei stânci uriașe, care ne absoarbe incredibil în măruntaiele ei. Alunecăm halucinat printr-un tunel învelit în culori de clepsidră și ne trezim aruncați în mijlocul unei așezări cu zgârie nori sticloși, unde suntem așteptați de niște omuleți cu capete mari, îmbrăcați în costume de cosmonaut, cu solzi vierzui și reflexe metalice. Coborâm din obiect fără prea multă tragere de inimă. Garibaldi se zburlește ca un arici și-și arată colții galbeni. ” Legați corpusculul instabil ! “ ordonă unul dintre ciudați, care ține în mâinile sale firave, cu patru degete, ceva în genul unei seringi. Garibaldi înțelege că despre el este vorba și se lipește cu spatele de picioarele mele, atacând ori de câte ori ciudații vor să-l imobilizeze. “ Transferați-i pe amândoi ! “ ordonă iar primul cu o voce de difuzor spart. Înainte să înțeleg ce se petrece mă descopăr în oglinda concavă de deasupra mea, întins pe un catafalc imens, imobilizat, cu Garibaldi peste mine, care ține sub observație asistența formată din ciudățeniile cu capetele mari. ” Începeți implantul ! ” se aude o altă voce găjăită din spate, dar Garibaldi este pe fază. Își înfinge colții în mâna celui care urma să acționeze un buton, apoi începe să latre zgomotos. Lătratul câinelui reverberează asurzitor în spațiul acela translucid și provoacă spasme ciudaților, care se retrag clătinându-se sau târându-se unii pe alții. ” Instituți și declanșați procedura de expulzare ! ” mai aud și deodată se face liniște. O liniște mormântală.

Cap. IV

Deschid ochii cu greu și privesc în jur. Sunt în garsoniera mea de la etajul 12 și zac în pat alături de o sticlă pe care scrie Ballantine's și o cutie în care mai sunt nouă capsule de amitriptilină. Garibaldi sforăie mai încolo cu botul așezat pe un os lustruit, iar ceasul arată ora 10, data de 15, luna decembrie, ziua : duminică. Am dormit, așadar, neîntrerupt de vineri seara până duminică dimineața. Migrena, care mă chinase ani în șir fără să-i fi găsit un remediu, pare să fi dispărut. La fel și clicurile acelea dureroase din tâmpla dreaptă. Realizez că experimentul lui Bucur dăduse rezultatul scontat. Scăpasem definitiv de cip-ul pe care mi-l implantaseră ciudații cu capete mari, ipochimenii, cum le spusese el în scrisoare. Eram din nou un om liber. Și pe deasupra, mă alesesem cu un prieten adevărat : Garibaldi. Asupra căruia ipochimenii nu aveau nicio putere. Căroră nu le implantau cip-uri și nu-i ucideau ca pe oameni. Îi considerau probabil niște ființe sacre, imposibil de controlat prin puterea minții, ca și ei de altfel, existând posibilitatea evoluției lor dintr-o asemenea specie sau invers. Oricum grija și spaima lor față de câini îmi ridică multe semne de întrebare. Mă face să reflectez la condiția noastră umană. La rostul nostru neclar și inexplicabil pe acest Pământ.

În timp ce mă rad aud telefonul mobil sunând. Las aparatul pe etajeră și răspund.

- Domnul Aldea ? mă întrebă cineva cu un glas răgușit.
- Da, zic.
- Sunt comisarul Dobre de la Poliția municipiului Crucea. Ați sesizat o dispariție, pare-se!

- Cu ani în urmă, replic sarcastic. Aveți vești ? Noutăți ?
Bărbatul face o pauză semnificativă.

- Apreciez ironia, domnule Aldea, dar dvs. sunteți prea glumeț! Locația indicată de dvs. este dezafectată de ani de zile, iar cel dispărut nu figurează în evidența noastră de stare civilă. Pedepsele pentru astfel de glume sunt destul de aspre !

- Ați vorbit și cu agentul-șef principal Elefterie?

- Aș fi vorbit, mi-o întoarce comisarul ironic, dacă n-ar fi decedat săracul anul trecut ! Să nu-mi spuneți că ați purtat un dialog cu dânsul pentru că s-ar putea să mă supăr !

- Chiar și cu riscul acesta trebuie să vă informez că agentul-șef principal Elefterie s-a prezentat la cariera de piatră Crucea la câteva minute de la apelarea numărului de urgență 112. N-ar fi exclus să posed și o înregistrare cu dânsul !

Comisarul amuțește brusc.

- Dacă aveți înregistrări, zice într-un târziu, atunci lucrurile se schimbă !

- Nu se schimbă nimic atât de repede, domnule comisar Dobre ! N-a trecut nicio săptămână de când am vorbit cu Bucur și cu Elefterie ! Am și dovada prezenței lor la carieră : câinele.

- Câinele !!!

- Câinele lui Bucur, precizez. Garibaldi.

- Garibaldi !!!

Pufnesc în rîs.

- Sunteți tot mai surprins, domnule comisar !

- Sunt, recunoaște el cu jumătate de gură, dar rămân la convingerea fermă că dvs. sunteți un glumeț incorigibil. M-am ocupat personal de investigație și nu s-a confirmat nimic. Asta nu înseamnă că n-au rămas și unele neclarități, cum sunt cele relevate de dvs. adineauri sau altele care pot apărea pe parcurs, ceea ce înseamnă că trebuie să purtăm neapărat o discuție !

- Desigur.

Faptul că Bucur nu figurează în evidențele stării civile mă pune pe gânduri. Oficial el nu există. Ca să existe trebuie să figurezi în aceste evidențe. Viu sau mort. Sunt însă și excepții. Oamenii fără identitate. Boschetarii. Copii orfani. Oligofrenii. Dar Bucur nu este unul dintre aceștia. Trecuse, ca și mine, printr-un orfelinat, fusese înregistrat cu nume și prenume, i se eliberase un certificat de naștere, o carte de identitate. Se născuse în anul 1967, terminase școala generală în 1981, apoi liceul în 1986. Acestea erau urme care nu puteau fi șterse cu buretele. Apoi mai existau și înregistrările mele.

Accesez funcția de înregistrare a telefonului mobil până găsesc apelul lui Bucur.

“- Alo, Sebastian ?

- Da.

- Sînt Vali. Vali Bucur.

- Doamne, mai trăiești ?

- Încă. Aș vrea să treci imediat pe la mine! E ceva complicat! Stau momentan la carieră. Știi unde, nu-i așa ? Experimentez “meseria” de paznic într-o baracă de cinci stele !!!

- Bine, Vali ! Să găsesc o cafea fierbinte !”

Depistez pozele cu baraca lui Bucur, apoi cele cu agentul-șef principal Elefterie și înregistrarea discuției cu dânsul.

“- Agent-șef principal Elefterie de la Poliția municipiului Crucea ! Sînteți O.K. ?

- Bună întrebare !

- Știu, dar asta-i procedura ! Și tot procedura mă obligă să vă legitimez .

- ...

- Care va să zică, domnule Aldea, ați sesizat o dispariție, mai exact dispariția unui cetățean pe nume Vali Bucur, paznic la această carieră, care v-a invitat telefonic la dînsul astăzi, pe la orele patru dimineața, și care, în momentul sosirii dvs., patru ore mai tîrziu, nu se mai găsea la locul cu pricina, adică aici, cu toate că ibricul de cafea fierbea pe aragaz, lumina era aprinsă și patul folosit .

- Corect.

- Numai că aceste constatări pur logice, altfel de bun simț, nu întrunesc elementele constitutive ale unei dispariții. De unde știm că omul n-a fost chemat de altcineva într-o problemă de maximă urgență cu puțin timp înaintea sosirii dvs. ?

- Nu pleci de acasă fără să stingi lumina și aragazul ! În afară de cazul în care ești luat pe sus !

- Asta ar presupune existența unor urme de violență ! Ori dvs., din câte știu, n-ați observat asemenea lucruri. Iar ibricul de pe aragaz și lumina aprinsă pot fi interpretate ca o invitație din partea gazdei de a vă formaliza până la întoarcerea sa.

- Nu era mai firesc să mă sune ?

- Poate avea telefonul descărcat ! Poate pierduse numărul dvs. sau poate în graba plecării uitase telefonul aici ! Eu zic să aruncăm o privire !

- ...

- Domnule Aldea, când l-ați văzut ultima oară pe acest Bucur ?

- Nu l-am mai văzut de vreo douăzeci de ani ! Adică de la terminarea liceului ...

- *Cred că va trebui să consultați un medic, domnule Aldea! Dacă doriți vă pot recomanda eu unul...*

- *Nu ne-am uitat în spatele barăcii, domnule agent ! Acolo am găsit câinele, cum vă spuneam...* “

Pe fundal se mai aude un hohot de râs.

Cap. V

Pornesc cu Garibaldi către orfelinatul “ Sfânta Maria”, aflat în partea de nord a orașului. Afară este o vreme ploioasă și mohorâtă de decembrie. Puținii trecători se înghesuiesc în autobuze sau iau câte un taxi. Încercăm și noi la un taximetrist mai în vârstă.

- Pot lua și câinele ? îl întreb.

Omul se uită cruciș la Garibaldi.

- Nu mușcă ?

- Nu. Vrem să mergem la fostul orfelinat, dacă se poate !

- Cum să nu se poată, stimate domn! exclamă acesta încântat de lungimea cursei. Pofțiți, vă rog !

Garibaldi se așează între picioarele mele, cu labele din față pe bord. Vrea să să aibă totul sub observație.

- Recunoaște că erai pe punctul să ne refuzi ?

- Recunosc, zice, dar am avut, așa cum probabil ați remarcat, ezitarea dinaintea impulsului. Asta se numește în limbajul nostru “miros”. Fler, dacă vreți ! E ceva care seamănă cu prima impresie. Îți place sau nu !

- Interesant ! Și n-ați dat greș niciodată ?

- Niciodată, stimate domn. Am greșit abia atunci când am pus în balanță a doua impresie. A doua impresie este

întotdeauna înșelătoare deoarece include în ecuație interesul imediat și adoarme prudența. Și orice concesie făcută în dauna prudenței omoară instinctul.

- Cu alte cuvinte, prima impresie înseamnă instinct ?

- Ați înțeles perfect. Comuniștii ne-au învățat că instinctul este ceva înjositor și că trebuie reprimat. Greșit. Rațiunea fără experiența ancestrală a instinctului nu face doi bani. Instinctul precede rațiunea și se află întotdeauna deasupra ei.

- Prin urmare, instinctului i se datorează frica de Dumnezeu ?

- N-aș zice că i se datorează, stimate domn, fiindcă instinctul este doar purtătorul fricii și nu tălmaciul ei. Semnul crucii succede prosternării, ceea ce înseamnă că nu Dumnezeu este cauza.

- Dar cine ?

- Extratereștrii ...

Orfelinatul este o clădire pătrătoasă cu uși și ferestre zăbrălite. Țigla de pe acoperișul țuguat are o culoare neagră-vierzuie, fiind invadată de mușchi și de excremente de păsări, iar tencuiala de pe pereții exteriori, colorați într-o nuanță incertă de gri, se cascadează dezagreabil în sute de locuri. Pare o cazemată abandonată în urma unui asalt devastator.

Deschid ușa principală, care scârțâie din toate balamalele, și mă îndrept către cancelarie. Nu mică îmi este mirarea când zăresc în fotoliu secretarei pe fosta mea îndrumătoare, Beatrice Pompidou, la fel de uscată și blajină ca acum douăzeci de ani.

- Stai așa, exclamă ea în timp ce-și pune ochelarii subțiri cu ramă de aur, tu nu ești Sebastian Aldea ?

- Chiar eu, răspund emoționat. Credeam că ați ieșit la pensie !

- Bată-te norocul să te bată ! Să nu te mai recunosc ! Pari un gentelman în toată regula ! E câinele tău ?

- Da și nu, zic. Acum este al meu, dar înainte a fost a lui Vali Bucur.

Fața femeii se luminează.

- Dragul de el, ce mai face ? Anul trecut, dacă-mi amintesc bine, mi-a trimis o scrisoare de felicitare. Trebuie să fie undeva pe aici! adaugă și începe să caute prin sertar în timp ce eu îi povestesc pe scurt cele întâmplate la carieră. Uite-o !

Iau scrisoarea abia stăpânindu-mi tremurul mâinilor. La expeditor apare scrisă citeț o adresă: Codruț Valentin Bucur, strada Apusului nr. 3, blocul A7, apartamentul 1, parter, localitatea Crucea.

- Și atunci, întreb, cum este posibil ca Bucur să nu apară în evidențele stării civile ?

Beatrice Pompidou face un semn a lehamite.

- Trebuie să fie o eroare undeva ! Ia să-i scoatem noi dosarul și să vedem unde-i buba !

Caută într-un dulap uriaș printre sutele de dosare aliniat în ordine alfabetică. La litera B văd și eu un dosar tip biblioraft, prăfuit, pe spatele căruia scrie: Codruț Valentin Bucur.

- ăsta-i !

- Observ, zice femeia răsfoind paginile dosarului, că există un certificat de naștere în original, o copie după cartea de identitate, altă copie după diploma de absolvire a școlii generale și o copie după diploma de bacalureat. Toate par în regulă ! Vrei să-ți fac niște copii ?

- Aș vrea.

Îi mulțumesc, îi las numărul de telefon și răspund cu afecțiune îmbrățișărilor ei materne.

Ieșim din orfelinat mai optimiști și mai întăriți decât intrasem. Garibaldi se purtase impecabil. Șezuse tot timpul la picioarele mele și nu se amestecase defel în treburile noastre. Peste drum, sprijinit cu bărbia de cupola mașinii, taximetristul care ne adusese acolo rânjea cu gura pînă la urechi.

- Primul imbold, zice, a fost să rămân ! Și am rămas !

- Nici nu se putea mai bine ! Cunoașteți adresa aceasta ?

Un rictus adânc îi apare în colțul gurii la vederea adresei.

- E în afara orașului, stimate domn, și nu-i tocmai indicat pentru vizite nocturne ! Cartierul țigănesc, dacă ați auzit ?

- Și care-i problema ? întreb. Costă mai mult sau este prea riscant pentru un taximetrist experimentat ca dvs. ?

- Și una și alta, stimate domn. Cred însă că avantajele câștigului acoperă dezavantajele riscului ! Urcați, vă rog !

Pornește în trombă spre nemulțumirea lui Garibaldi, care dă cu nasul în parbriz.

- Așadar prosternarea, încerc să-l incit, precede semnul crucii și rămâne tributară extratereștrilor? Chiar credeți în existența extratereștrilor ?

Omul mă spionează cu coada ochiului suspicios.

- Toate indiciile converg în direcția acreditării existenței lor. Eu aș merge chiar mai departe. Aș spune că extratereștri se află printre noi !

- ...

- Și nu de azi de ieri, zice, de milioane de ani ! Există atât de multe dovezi risipite în timp încât e greu să fii de acord cu negarea propagată de americani. Americanii au deja înțelegeri încheiate cu aceștia !

- ...

- De unde credeți că vine SIDA, stimate domn? De unde credeți că apar tehnologiile astea de vârf, ultrarevoluționare? Focoasele nucleare? Avioanele invizibile? Clonele umane? Două sute de ani de civilizație nu pot înlocui un milion de ani de evoluție!

-...

- Ceva nu-i în regulă ! Saltul acesta olimpien de la evul mediu la era cosmică nu poate fi justificat! S-au sărit etape ! S-au făcut excese! Și toate acestea parcă împotriva naturii ! Omenirii! Umanității !

- ...

- Dintr-un interes care nu corespunde cu al nostru ! Autodistrugerea nu ne caracterizează ca ideal !

Un indicator de localitate, hârșit de vânturi și de ploi, ne anunță că am intrat în cartierul "Nădejdea". Drumul presărat cu tot felul de resturi menajere, care răspândesc un miros pestilențial, șerpuiește printre blocuri descărnate de tencuieli și ferestre. Nota distinctă a vieții în această cloacă pare să fie lăncezeala. Bărbați, femei, copii, tineri sau bătrâni cu fizionomii desprinse parcă din infernul lui Dante, accentuate grotesc de culoarea măslinie a fețelor, mustesc asemeni unui borhot năpădit de muște într-o perpetuă zbatere, oripilând la fiecare secundă ochiul trecătorului. Nu stau în case, ci în afara lor, pe bănci, scăunele sau direct pe pământ, iar de multe ori în colbul străzii, vorbindu-și zgomotos și inepuizabil într-o limbă contorsionată, iscodind ori vegetând pur și simplu.

- Nu mizeria în care viețuiesc îi sperie, zice taximetristul parcă citindu-mi gândurile, ci posibilitatea pierderii ei ! Ființa umană înmărmurește în fața acestei aberații, care nu poate fi decât de origine extraterestră. Eroarea se găsește în ADN-ul lor de șobolani făcut să le conserve involuția, adică supraviețuirea prin decădere și degradare.

Oprește în fața unui bloc cu tencuiala refăcută și cu termopane: Strada Apusului nr. 3, Bloc A 7, Apartamente 1-25.

- Să aveți grijă la întoarcere ! mă avertizează el și-mi întinde o carte de vizită. Pentru orice eventualitate !

Cap. VI

Sun la ușa apartamentului cu nr. 1 în timp ce Garibaldi nu-și mai găsește locul. Adulmecă în dreapta și în stânga, urcă și coboară pe scări sau scâncește aparent fără niciun motiv. Îmi deschide o femeie de vreo treizecișicinci de ani, blondă, de statură potrivită, cu ochii albaștri și tenul alb strălucitor, ca de fildeș. Mirarea din ochii ei îi conferă un aer de gingășie și inocență.

- Aici locuiește Vali Bucur ?

- Da, zice, dar cine întreabă ?

- Sunt prietenul său din copilărie, Sebastian Aldea.

Chipul ei se desface într-un zâmbet fermecător. Parcă nu-i vine să creadă.

- ...

Garibaldi interpretează surpriza femeii ca pe o invitație și dă buzna înăuntru. Îl urmează și eu, aproape involuntar, trezindu-mă într-o cameră minusculă, luminată de un singur geam, în care văd un pat, o masă, un șifonier, un dulap de bucătărie, un aragaz și câteva scaune.

- Îmi cer mii de scuze, zic, dar Garibaldi pare să se simtă aici ca acasă ! Am uitat să vă spun că este câinele lui Bucur ?

Între timp femeia mă invită să iau loc, îmi face o cafea și îmi mărturisește că o cheamă Linda, că este soția nelegitimă a lui Bucur și că muncește ca învățătoare la școala din cartier.

- V-am văzut de la fereastră, îmi explică ea scărpinându-l pe Garibaldi sub bot, și am avut presentimentul că veți suna la ușă noastră! Nu înțelegeam ce căuta Rex în compania dvs., fiindcă noi, eu și Vali, îi zicem Rex ! De fapt, nici acum nu înțeleg ! Vali nu s-ar fi despărțit de Rex pentru nimic în lume ! Asta înseamnă că Vali a pățit ceva !

- E greu de spus ce se întâmplă cu dânsul ! bat în retragere și-i povestesc întâmplarea de la carieră. Sunt la fel de surprins ca și dvs. !

- Sigur nu-i vorba despre o femeie ?

- În privința aceasta puteți fi liniștită. Nu-i genul lui !

- Și totuși, domnule Aldea, lipsește de trei săptămâni ! Adică exact de când și-a găsit slujba aceea la carieră ! L-am sunat de sute de ori, dar nu mi-a răspuns ! N-am fost niciodată certați și n-am avut ascunzișuri unul față de celălalt!

- Înainte de a pleca la Crucea vi s-a părut abătut sau preocupat de ceva ?

- Da, zice, avea ceva pe suflet. Îl apăsa ceva. Pierdea nopți întregi cu plăcuțele acelea criptate pe care le păstra încă din copilărie. Cred că știți despre ce este vorba ?

- Da.

Scoate din sertarul mesei un laptop, mai multe plăcuțe din molibden, gravate în relief, și câteva CD-uri.

- Nu mă pricep la calculatoare, dar știu de la dânsul că pentru a intra într-un program ai nevoie de o parolă. În toate programele astea a folosit ca parolă numele dvs.: Aldea. Vă spune ceva lucru acesta ?

- Cinci dintre plăcuțe erau ale mele și convenisem atunci, în copilărie, să le păstreze dânsul. Trăgea nădejdea să le poată descifra și să devină celebru. Eu și uitasem de ele.

Linda își aprinde îngândurată o țigară.

- Intuiția mea de femeie, domnule Aldea, îmi spune că Vali a pățit ceva rău din cauza acestor plăcuțe ! L-am auzit odată vorbind despre prăbușirea unui OZN prin locurile noastre acum cinci mii de ani ! Povestea că supraviețuitorii se refugiaseră în munți și și creaseră acolo o bază ultrasofisticată și ultrasecretă, un fel de “cap de pod” pregătit pentru o iminentă invazie extraterestră.

Rămânem tăcuți minute în șir. La un moment dat Linda observă că stăm în întuneric și aprinde lumina. Chiar și așa vorbele nu se mai leagă. Apoi soneria zbârnâie brusc. Sparge în țandări liniștea aceea de sticlă. Dărmă gânduri. Spaime. Neliniști. Ne aruncă în prezent.

- Cred că este mama ! zice ea deschizând ușa cu precauție. Mama și Riky !

Mama este o femeie la vreo șaiszeci de ani, uscată, cu ochii ageri și nasul în vânt, iar Riky un Dog uriaș, care seamănă perfect cu Garibaldi. Fac iarăși câteva instantanee cu telefonul mobil.

- Bună seara ! salută bătrânica deloc intimidată de prezența mea. Sper că nu deranjez ?

- Nici vorbă, răspund, tocmai mă pregăteam de plecare !

- E prietenul lui Vali, explică Linda, domnul Aldea, dacă îți mai aduci aminte ! L-a găsit pe Rex și a trecut să se intereseze de Vali !

- Încă nu știi nimic despre Valentin ?

- Din păcate, nu.

- Se întoarce el, n-avea nicio grijă ! Ca și pezevenchiul ăsta obraznic și neastâmpărat !

- Riky este tatăl lui Rex, mă lămurește Linda în drum spre ușă. Bănuiesc că vrei să-l păstrați ?

- Aș vrea, desigur, dacă...

Garibaldi vine să mă completeze, să spulbere orice îndoială, renunțând la zbenguiala cu Ricky, timp în care Linda îmi pune în brațe laptop-ul, plăcuțele și CD-urile.

- Sunt sigură că Vali și-ar fi dorit ca toate acestea să ajungă la dvs. ! Vi le încredințez din toată inima !

Îl apelez pe taximetristul filozof imediat ce ajung în stradă. Mă asigură că „ aterizează” în cel mult zece minute și mă sfătuiește să-l aștept în scara blocului. E prea târziu. O liotă de copii tucirii fac roată în jurul meu și încearcă să-mi smulgă laptop-ul. Mai încolo, un grup de adulți, femei și bărbați, urmăresc scena ca niște vulturi flămânzi, pregătiți să înșface “prada” la prima clipă de neatenție. Înainte ca acest lucru să se întâmple, îl văd pe Garibaldi sărind în mijlocul cetei, atacând cu furie și punând pe fugă adunătura aceea juvenilă, speriată și de apariția în trombă a taxi-ului.

- Bravo, băiete ! îl felicită taximetristul pe Garibaldi. Rar mi-a fost dat să văd un câine desfășurându-se cu atâta determinare !

Îl mângâi și eu cu dragoste.

- Un adevărat luptător, nu-i așa ?

- Și salvator, stimate domn ! Fără el erați un om mort. Bestiile astea mici poartă cuțite și nu se dau în lături să le folosească. Anul trecut au înjunghiat un turist care făcuse imprudența să treacă pe acolo. N-au nicio lege! Poliția nu-i poate aresta fiindcă sunt minori, iar părinții, naturali sau adoptivi, nu-i recunosc ca să nu fie trași la răspundere.” Prinde orbu’, scoate-i ochii ! ”

- ...

- Nenorocirea e că speciile astea răspândesc râia printre noi. Imunitatea noastră este firavă și labilă. Dezarmăm prea ușor în fața primitivismului, infantilismului sau

inculturii. Toleranța aceasta prostească, stimate domn, ne poate costa însăși ființa ! Ne năpădesc buruienile și buboaiele. Manelele. Flegma. Prostul gust.

- Aceasta să fie maniera extraterestră de disoluție a umanității ? întreb. Exacerbarea subculturii și mediocrității ? Învrăjbirea raselor ? Prolieferarea violenței ! Autoproclamarea prostiei ?

- Da, zice, fiindcă aici, la bază, suntem vulnerabili. Cantitate prevalează asupra calității. Mulțimea asupra elitei. Incultura asupra culturii. Virușii caută întotdeauna punctele slabe.

Cap. VII

După o zi de hoinărit pe drumuri, de încercări și experiențe neobișnuite, savurez în sfârșit prima țigară întins în pat, în liniștea garsonierei mele de la etajul 12. E târziu și Garibaldi roade încă osul primit ca recompensă pentru curajul său. Fumez și încerc să-mi fac ordine în gânduri. Apăruseră mai multe complicații. Scrisoarea lui Vali către Beatrice. Linda. Rex. Cartierul țigănesc. Laptop-ul și plăcuțele. CD-urile. Toate acestea schimbau percepția asupra lui Bucur. Îi creau o imagine tulburătoare, neverosimilă chiar, a unui om care se împotriva din toate puterile unui destin atipic, cosmic, instaurat de ființe extraterestre, disimulate printre noi. Bucur încercase să-mi spună în scrisoare că invazia și infiltrarea ipochimenă începuseră odată cu disparițiile misterioase, cu morțile inexplicabile sau cu actele de cruzime asupra oamenilor și animalelor, fiind consolidate apoi prin implanturi și control electronic. Era foarte clar că acești mercenari ai cerului, ipochimenii, acționau în baza unor înțelegeri cu

mercenarii tereștri, șefi de state sau de guverne, primii bucurându-se de libertatea de a acționa în voie, iar ultimii de secretele tehnologiilor extraterestre.

Zorii dimineții mă întâmpină cu fulgi de zăpadă. Nu a mai nins de câțiva ani, iar dansul acesta diafan al fulgilor de nea, revărsat peste o lume încă perplexă, îmi trezește nostalgii și eomții pe care le credeam uitate sau pierdute de mult. Deschid fereastra și prind în palme fulgii pufoși și gingași, ca niște lebede zburătoare, înduioșat de existența lor efemeră. Doar Garibaldi, care mi se alăturase pe nebăgate de seamă, strănută și își scutură capul agasat de fiecare atingere. Deși intenționez să trec pe la ziar, mai mult să-mi salut colegii decât să scriu vreo recenzie, mă hotărâsc să rămân acasă și să mă ocup de plăcuțele lui Bucur. Pornesc calculatorul și introduc primul CD. Programul îmi cere parola. Tastesz, așa cum îmi spusese Linda, numele meu. Pe ecran îmi apar pictogramele de pe prima plăcuță, apoi o extensie fragmentată a acestora după criteriul formei. În imaginea următoare observ că mulțimea formelor este redusă la circa douăzecișisapte de pictograme, fiecărei pictograme fiindu-i atribuită apoi câte o literă din alfabet. Calculatorul are instalat un program de traducere bazat pe aceste elemente și un număr de zece texte, numerotate în interiorul a zece căsuțe, care pot fi accesate în ordine sau aleatoriu. Pun cursorul pe numărul 1 și apăs enter. În aceeași clipă textul și imaginile CD-ului sunt supte înăuntru ecranului de un chenar dreptunghiular care se micșorează vertiginos până când dispare în spatele unui punct minuscul.

Lătratul lui Garibaldi, urmat de o cursă haotică prin casă, mă lasă perplex. Îmi dau seama, destul de târziu ce-i drept, că

greșisem copilărește ignorând potențialul acelei forțe de a se infiltra oriunde și de a zădărnici orice încercare de deconspirare, cum îmi spusese și Bucur de altfel. Calculatorul fusese mijlocul prin care ipochimenii se infiltraseră în casa mea și înlăturaseră toate dovezile compromițătoare pe măsură ce eu accesam febril, mânat de un imbold sinucigaș, CD după CD. Mă păcăliseră din nou. Închid calculatorul și-mi aprind o țigară, a patra în dimineața aceasta, privind de la geam spectacolul de afară. Printre fulgii de nea zăresc în parcare din fața blocului un BMW negru, cu număr de corp diplomatic, de care stau sprijiniți doi bărbați atletici, îmbrăcați în haine negre și purtând ochelari de aceeași culoare. Îi fac semn lui Garibaldi să vină lângă mine și-l las să privească. Vederea celor doi îl face să se zbârlească, să zgârie fereastra și să latre dezlănțuit. Indivizii privesc în sus, către noi, cu determinare și insolență, adică fără să se ascundă, ca și când ar fi încercat să ne spună că vom avea de a face cu dânșii.

Formez 112 și sesizez această situație suspectă. Între timp iau mai multe instantanee cu telefonul mobil, pe care îl programez apoi pentru filmare. Nu mult după aceea îi văd pe cei doi indivizi urcând în mașină și pornind în trombă către ieșirea din stânga concomitent cu intrarea obosită și zgomotoasă a Logan-ului Poliției, din direcția opusă. Reușesc să filmez scena de la înălțimea etajului 12 și să surprind coborârea din echipaj a unui agent pirpiriu, cu capul mare și brațele nefiresc de lungi. Acesta încuie tacticos mașina și intră în bloc, iar numai după câteva clipe îl aud sunând la ușa mea. Îi deschid secundat îndeaproape de Garibaldi.

- Presupun că sunteți Sebastian Aldea, nu-i așa ?

- Da, zic, dar dvs. cine sunteți ?

Polițistul ridică indiferent din umeri.

- O să aflați la sediu. Am ordin să vă conduc la domnul comisar Dobre.

- Pot vedea acest ordin ?

- Ordinul este verbal.

- Va trebui să solicitați unul scris, îl anunț și dau să închid ușa, dar polițistul își strecoară bocancul între ușă și toc.

- Să înțeleg că vă opuneți ?

- Înțelegeți ce vreți !

Polițistul scoate cătușele cu o mână iar cu cealaltă încearcă să mă imobilizeze spre furia lui Garibaldi, care îl atacă violent. Profit de surpriza polițistului și mă baricadez înăuntru.

- Acesta-i ultraj! urlă individul, apăsând îndelung butonul soneriei. Ai cinci minute să deschizi, altfel sparg ușa !

Îl aud vorbind prin stație. Solicitând întăriri. Îmi dau seama că individul nu glumește. Mă îmbrac la repezeală, bag în buzunar copiile după convorbirile telefonice, scoase pe calculator, și ascund telefonul mobil în manșeta șosetei. Jos se aude sireana altui echipaj de poliție. Privesc pe fereastră și observ o grupă de cinci polițiști, îmbrăcați în negru, cu cagule pe față, deplasându-se în pas alergător către intrarea din bloc.

De pe hol răzbat zgomote de sonerii, scârțâit de uși deschise, voci înăbușite și tropăit de bocanci. Disting în vacarmul acesta glasul vecinei mele din dreapta, doamna Apostolescu, apoi a vecinului din stânga, domnul Cozorici, care par să nu fie de acord cu spargerea ușii. Nici Garibaldi nu agreează o asemenea posibilitate deoarece latră din toate puterile și nu mai răspunde îndemnurilor mele la calm.

- Poliția ! îmi strigă cineva cu o voce hârșită. Deschide imediat !

Mă așez în fotoliu hotărât să-i înfrunt. După câteva clipe de liniște mormântală o bufnitură surdă de bocanc transformă ușa firavă într-un conglomerat de lemne și așchii. Garibaldi sare la gâtul primului mascat, dar acesta îl întâmpină cu un jet de spray paralizant, care îi taie elanul și-l face să se prăbușească în gol. Mascatul îl îndepărtează cu o lovitură brutală de picior, apoi vine spre mine și mă pocnește cu bastonul în cap.

- Mama măti de nenorocit !

Polițistul cu capul mare și brațele lungi îmi răsucește mâinile la spate și-mi pune cătușele.

- Te satur eu de drepturi ! îmi șuieră la ureche, aplicându-mi o lovitură în testicule. Asta ca să nu mai asmuți câinele pe mine !

Alt mascat mă scuipe scârbit de sângele care mi se prelinge pe bărbie și se îndreaptă spre bar. Colecția mea de băuturi fine îi smulge un strigăt de admirație.

- Să fiu al naibii, zice, ăsta are gusturi, nu glumă! Numai finețuri, băieți ! Eu beau Teacher's, dacă nu vă supărați !

- Eu, continuă altul, prefer Balantine's !

- Da' Wembly ce are ? întreabă al patrulea.

- Nu-i rău, își dă cu părerea polițistul cu capul mare, dar eu prefer Bacardi !

Al cincilea, unul mai mic de satură, dar îndesat și comic, îmi pune sticla la gură și mă obligă să înghit o cantitate uriașă de Jak Daniel's. Admosfera se destinde pe măsură ce cantitatea de alcool se împuținează în sticle. Capul îmi vâjâie și am senzația că tavanul cade peste mine. Mascații, fără cagule, rânjesc cu gurile la urechi, chicotesc sau își dezvelesc dinții galbeni și lungi, ca de cal. În cadrul ușii, doamna Apostolescu și domnul Cozorici, amândoi livizi la față, par niște figurine de ceară într-un muzeu al mumiilor.

Cap. VIII

Mă trezesc într-un salon de spital, alături de un muribund, conectat la un perfuzor și monitorizat de o asistentă grasă, care se întreține cu polițistul pirpiriu. Acesta îmi povestește cum m-a găsit căzut pe stradă și cum s-a chinuit să mă aducă acolo cu sprijinul unor colegi de ai săi. Apare și alt personaj, un bărbat uscat, în halat alb, cu stetoscop la gât, care îmi ia pulsul și clatină din cap.

- Se pare că și-a revenit, porcu'! Bețivani ai ăștia au șapte vieți, pe cinstea mea ! Îl puteți lua !

Asistenta îmi scoate perfuzia, iar polițistul mă ajută să mă ridic, apoi să mă îmbrac.

- Să mergem, domnule Aldea !

Mă deplasez somnambulic, sprijinit de cei doi, și mă las urcat în mașina Poliției. Observ în oglinda centrală că am un ochi învinețit, o rană la gură și alta la tâmplă. Asistenta îmi curățase rănilor, mă pansase și mă spălase. Ajunși la sediul Poliției, undeva în partea de sud a orașului, polițistul mă ajută să cobor, să urc scările și să parcurg un hol nesfârșit până în dreptul unei uși cu numărul 113, pe care scrie cu litere mari : ”COMISAR CERCETĂRI PENALE”.

- Așteptați aici ! îmi zice pirpiriul și mă împinge către un scaun. Rugați-vă ca domnul comisar să fie în toane bune !

”Cap mare”, cum îmi spun în gând, ia brusc o poziție slugarnică, de om năpăstuit, apoi bate cu sfială.

- Intră !

- Să trăiți, domnule comisar-șef ! zice ploconindu-se și bâțându-se tot mai speriat și mai umil pe măsură ce înaintează. L-am adus pe Aldea, cum ați avut amabilitatea să ordonați !

- De ce-a durat atât ?

- Probleme, domnule comisar-șef, să trăiți !
- Adică ?
- Adică a fost nevoie de intervenția trupelor speciale.
- Împotriva cui ?
- Împotriva domnului Aldea, desigur. A opus rezistență și a asmuțit câinele pe mine. Se afla și sub influența ...
- Dobitocule, urlă comisarul tropăind prin birou, eu te-am trimis să-l inviți politicos la sediu, nicidecum să-l arestezi! Piei din fața ochilor mei!

În cadrul ușii își face apariția un bărbat de peste doi metri, athletic, cu ochii albaștri și înfățișarea de star, care îmi strânge mâna prietenos și mă pofteste înăuntru.

- Nu știu dacă scuzele mele, domnule Aldea, pot compensa disconfortul creat de această regretabilă neînțelegere, dar vă pot asigura că polițistul răspunzător va fi sancționat cu asprime.

Îl privesc uluit.

- Disconfort !!! Mi-au spart ușa apartamentului, m-au bătut, m-au îmbătat, m-au târât într-un spital, apoi m-au adus aici împotriva voinței mele !

Ochii comisarului se umezesc gata să se reverse în lacrimi.

- Au făcut ei toate astea? Pare de necrezut !
- Nici eu nu mi-aș fi imaginat vreodată, ca să fiu sincer.
- Atunci vă sfătuiesc să depuneți imediat o plîngere penală. Derbedeii și bătaușii nu au ce căuta în Poliție! Să vină Buligan la ordin! strigă apoi într-un telefon, moment în care își face apariția o secretară polițist cu cafea și țigări. Așează câte o ceașcă în fața fiecăruia, câte un pachetel de zahăr și câte două țigări Kent.
- Mai doriți ceva, domnule comisar-șef ?

- Vreau ca echipa de la intervenții și Buligan să fie aici în cincisprezece minute !

Cafeaua și țigările destind oarecum atmosfera. Comisarul Dobre e numai zâmbet.

- Spuneți ceva de niște dovezi, domnule Aldea! Presupun că le aveți la dvs.!

- Desigur.

Scot hârtiile din buzunarul interior și i le întind peste masă. Albastrul din ochii săi ageri capătă străluciri de oțel pe măsură ce parcurge paginile. O cută adâncă, ivită în colțul stâng al gurii, îi schimonosește fața subțire de fante, invadată între timp de o iritație pământie.

- Ați avut dreptate, zice, inclusiv în privința celor două personaje în negru. Toată tărașenia asta, ca să zic așa, pute. Miroase a servicii. Fostul meu subaltern Elefterie nu seamănă cu cel din poza dvs.! O fi celălalt, de la Poliția județului, adică de la ”doi și un sfert”, care mi-a transmis fotografiile acestea. Tot un Elefterie !

Îmi arată niște instantanee luate de la cariera de piatră din care lipsesc baraca metalică, dependința, escavatorul, gardul, porțile din tablă ondulată și chiar salcâmul.

- Hocus-pocus ! remarc cu un zâmbet amar. Cineva se joacă de-a v-ați ascunselea !

- Cam așa ceva.

- Din fericire, domnule comisar, există telefonul mobil care nu minte.

O sprânceană i se urcă în sus iar cealaltă îi coboară în jos.

- Îl aveți la dvs. ?

Mă caut prin buzunare, deși simt telefonul în manșeta șosetei, dar mă prefac surprins și uluit pentru că interesul comisarului îmi dă de bănuț.

- Se pare că nu ! O fi căzut pe undeva sau o fi la vreun subordonat de-al dvs.

- Tot ce-i posibil, admite el surâzând, însă hârtiile fără telefon n-au nicio valoare. Trebuia să fiți mai prevăzător !

- Spre norocul meu telefonul pierdut nu este cel cu care am filmat, domnule comisar!

Comisarului îi cade fața din nou. Pojghița aceea subțire de amabilitate. Masca. În timp ce de pe hol se aud zgomote de pași.

Femeia polițist intră urmată indeaproape de polițistul slăbănog și de cei cinci mascați. Indivizii țin capetele plecate și își feresc privirile de ochii tăioși ai șefului.

- Știu tot ! urlă acesta băgându-se printre ei și îmbrâncindu-i. V-ați purtat ca niște animale și ați călcat în picioare imaginea acestei instituții ! Nu aveți nicio scuză. Nicio justificare. Nimic. Pușcăria vă mănâncă !

Polițista aprobă din cap lovind cu bastonul în podul palmei.

- Permiteți să aplic procedura, domnule comisar-șef !

- Aceasta... n-o să-i ajute prea mult dacă domnul Aldea depune plângere la Parchet!

- Poate nu mai depune ! supralicitează femeia întorcându-se către polițiști. Aliniereaaa !

Aceștia iau poziția de dreți, apoi își dau pantalonii în jos și înaintează în șir indian până în dreptul unei mese. Au fundurile păroase și dezagreabile, dar nu par stânjeniți de situația umilitoare în care se află. Ajunși lângă masă se

chircesc peste aceasta iar polițista le aplică mai multe lovituri de baston la fese, gratulându-i cu vorbe porcoase și înjurături.

- Satisfăcut, domnule Aldea ? mă întreabă comisarul ajuns între timp în spatele meu. Aceasta reprezintă o mărunță compensație pentru violențele la care ați fost supus.

- Mai degrabă o barbarie, îl corectez indignat. Ați înlocuit un exces cu altul, dar n-ați rezolvat fondul!

- Fondul este precedat întotdeauna de fapte. Ori eu am urmărit să potențez faptele și nu să le desființez. Aveam și această posibilitate, să știți !

- Încă o mai aveți.

Comisarul se sprijină de colțul mesei zâmbind.

- Cred că nu realizați momentan cu cine vă puneți ?

- Recunosc că nu am proprietatea asupra acestor termeni, domnule comisar. Eu nu mă pun cu nimeni. De ce ar trebui să mă pun cu cineva ?

- Fiindcă nu există cale de mijloc, zice și-i face semn polițistei. Ocupă-te d-ta ca domnul Aldea să formuleze orice plângere dorește ! Vreau să nu-i lipsească nimic !

Cap. IX

Femeia polițist mă conduce undeva în partea opusă biroului de cercetări penale, probabil într-un subsol, deoarece cobor niște trepte în formă de spirală și traversez un hol pustiu până în dreptul unei uși masive de oțel. Îmi face semn să intru și mă trezesc într-o hală nesfârșită, probabil cât etajul de sus, în care zăresc mai mulți bărbați, împrăștiați pe la mese, care scriu ceva pe niște coli de hârtie. Ceva mai târziu observ că oamenii poartă halate și papuci, iar alături de ciornele de pe mese, așezate frumos în teancuri, descopăr sacoșe de plastic burdușite cu mâncare și apă minerală.

- Aceasta este masa dvs. ! mă informează femeia polițist oprindu-se cam pe la mijlocul sălii lângă o masă goală. Cine îmi dă un top de hârtie și un pix ? întrebă ea asistența tăcută și disciplinată.

Aproape toți oamenii ridică mâinile cu două degete în sus.

- Nu am nevoie de un top de hârtie ca să formulez o plângere, zic. Îmi ajung două-trei coli.

- Așa spuneți cu toții la început, se amuză ea lăsându-se cu sînii pe spatele meu și obligându-mă să mă așez. Ce zici de considerațiile noului vostru coleg, domnule Horațiu ?

Omul, un bărbat de vreo patruzeci de ani, sfrijit, cu o barbă roșcată și pomeții obrazilor ieșiți în afară, se ridică în picioare emoționat.

- Sunt lipsite de orice temeii și respect, domnișoară agent-șef principal !

- Apropie-te !

De pe fața bărbatului picură broboane de sudoare în timp ce se apropie de femeia polițist cu topul de hârtie în brațe.

- Permiteți, domnișoară agent-șef principal, să execut ordinul primit !

Femeia aprobă din cap, nu fără o nuanță de satisfacție în priviri, apoi se lasă cu fundul pe masă pentru a-și expune glezna piciorului drept. Abia atunci observ că poartă fustă, pantofi cu tocuri înalte și o jachetă străvezie de vară prin care i se zărește și buricul.

- Domnul Horațiu, îmi spune, este de departe cel mai sânguincios și manierat învinuit din clădirea aceasta. A progresat enorm în ultimul an și nu vă ascund faptul că are toate șansele să fie prezentat în curând domnului procuror. Astăzi îi voi acorda favoarea de a spera la ziua cea mare.

Oamenii își întorc cu sfilă captele către noi și privesc cum Horațiu, căzut în genunchi, sărută lacom piciorul femeii de la gleznă la genunchi și invers.

- Pot pune și mâna, domnișoară agent-șef principal ?

- Mai trebuie să lucrezi până acolo, răspunde ea mângâindu-l cu bastonul pe sub halat. Continuă procedura !

Încă sub efectul favorii acordate, Horațiu își desfăce halatul și începe să se masturbeze urmat cu docilitate și de ceilalți. Spectacolul mă îngrețoșează într-atât încât îmi vine să vomit.

Femeia polițist mă urmărește îndeaproape încercând să mă determine să renunț. Nu i s-a mai întâmplat până acum să fugă după un civil nenorocit și cum nu poate evalua consecințele stăruie în găsirea unui compromis.

- Dvs. nu sunteți încă învinuit, zice, și nimic nu mă oprește să vă acord cele mai înalte favoruri. Nu-mi spuneți că nu sunteți interesat fiindcă nu vă cred.

- Chiar nu sunt interesat, o informez cu răceală, și chiar nu doresc altceva decât să ies din cocina asta.

- Credeți că mie îmi place ?

- Presupun că da.

- Nu-mi place deloc, să știți, dar ce pot să fac ? Dați-mi o soluție și plec imediat cu dvs. !

- Cu mine ?

- Cu oricine.

Mă uit în ochii ei și zăresc acolo o strălucire șagalnică.

- Cum te cheamă ?

- Diana.

- Ești căsătorită ?

- Oarecum.

- !!!

- Adică nu în mod oficial, zice, și nu în sensul obișnuit. Sunt și soția comisarului Dobre și a procurorului Boldea.

- Simultan ?

- A, nu ! Alternativ. Când se plictisește unul mă duc la celălalt și invers. Eu nu mă plictisesc niciodată pentru că între două alternanțe am dezlegare și la învinuiți.

- La toți indivizii ăștia de aici ?

- Nu numai la aceștia, ci la toți cei care au un proces și au nevoie de un sprijin. Procesele astea sunt date dracului ! Imaginați-vă că dorința învinuiților de a ”cotiza” cu bani trebuie să se întâlnească perfect cu voința magistraților de a-i primi. Altfel banii nu mai înseamnă nimic iar procesul scapă de sub control. În acest punct intervin eu și modelez matricea învinuitului după meteahna magistratului.

- ” Dezlegarea ” are vreo legătură cu aceste procese ?

- Aș zice că încununează un ciclu de pregătire a învinuiților înainte de finalizarea rechizitorului. Este, ca să zic așa, bomboana de pe tort !

- Recompensa.

- Dulcea recompensă...

Ajungem în dreptul scărilor spiralate și ne oprim la auzul unor pași și icnete care vin de sus.

- Acesta-i Boldea ! zice femeia schimbându-se la față. Numai el calcă așa de greu.

- Sper că nu-i gelos !

- Sperați degeaba.

Mătăhălos și bondoc, cu o față țepoasă de porc mistreț și cu ochi de viezure, procurorul Boldea, cum îmi spusese Diana, are o clipă de ezitare la vederea mea. Mă simt mărunț și neânsemnat în fața acestui colos de carne.

- Cine-i ăsta ? o întreabă el în timp ce-și îndeasă un capăt de trabuc în gură. Nu i-am mai văzut moaca pe aici !

- Vrea să depună o plângere.

- S-o depună la Dobre.

- Dorește s-o depună direct la Parchet.

- I-auzi, frate ! Și tu ce legătură ai cu asta ?
- Niciuna. Execut ordinele comisarului. Îl îndrum.
- Adică te cam dai la el ! mormăie procurorul cântărindu-mă din ochi. Nu pare să realizeze cât de periculoasă poate fi o plângere !

- Asta zicea și Dobre.

- Și ?

- Omul ține morțiș să-l înfunde.

- Are și cu ce ?

- Zice că are, dar nu garantez.

- Poți aprofunda ?

- Numai dacă vorbești cu Dobre. Mi s-a părut destul de speriat !

- Ai mână liberă, zice și se întoarce către mine. Caut-o pe Diana mâine și puneți-vă de acord ! Abia aștept să-l înfund pe măscăriciul ăsta !

Diana pare descumpănită de amenințarea procurorului și se trage un pas îndărăt.

- De ce să-l înfunzi ?

- De aia.

- Cred că te-ai prostit de-a binelea ! Cum să înfunzi pe cineva ca Dobre ? Nici nu bănuiești cine stă în spatele lui !

- Știu în schimb cine stă în spatele meu ! zice înșfăcând-o dintr-o dată de păr, apoi săltând-o în spate.

Femeia polițist țipă, îl lovește cu mâinile și picioarele, dar Boldea urcă imperturbabil scările și iese încetul cu încetul din câmpul meu vizual.

Pornesc pe același traseu la scurt timp după retragerea triumfală a procurorului și reușesc să părăsesc fără probleme sediul Poliției. Aerul rece de afară mă trezește din acel coșmar îngrozitor și mă redă mie însumi, cum zicea poetul. Caut din

ochi un mijloc de transport, deși sunt aproape convins că nu voi găsi niciunul în această parte sinistră a orașului. Il văd însă pe Garibaldi pitit în spatele unui gârduleț ornamental, peste drum de Poliție, și mă simt cuprins de o bucurie enormă. Mă duc la el, îl mângâi, îi vorbesc, îl îmbrățișez, iar Garibaldi îmi răspunde cu toată afecțiunea de care este capabil. Și pentru ca totul să fie perfect ne trezim cu un taxi care oprește lângă noi într-un scrâșnet violent de frâne.

- Am impresia că doriți un taxi ?

Mă întorc și îl văd la volan pe taximetristul filozof, care ne așteaptă cu portiera deschisă. Garibaldi mi-o ia din nou înainte.

- Se pare că telepatia funcționează destul de bine, domnule ...

- Apostolescu, George și Apostolescu, întărește el scărpinându-l pe Garibaldi. Nu o să mă credeți, dar chiar mă gândeam la dvs.!

- Sper că n-ați trecut în tabăra extraterestrilor ?

- Asta sper și eu, dar nu poți fi niciodată sigur. Te culci om și te trezești... altceva!

- Câine, de exemplu !

- A, nu ! Nu umblă la fizic pentru că n-au interes. Fizicul este un camuflaj perfect. La tărtăcuță umblă !

- E totuși dificil să umbli la atâtea tărtăcuțe !

- Asta este, în opinia mea, părerea unui om cu tărtăcuța intactă. Imaginați-vă ce ar însemna miliarde de creiere funcționând la întreaga capacitate !

- Disparația proștilor, presupun !

Taximetristul pufnește în râs și se lovește cu palma peste frunte.

- Uite că la treaba asta nu m-am gândit ! Ce farmec ar mai avea lumea fără proști ?

- Nu ar mai avea nici un farmec, zic. Proștii fac posibilă diviziunea muncii ! Dispariția lor ar instaura inevitabil dictatura mașinii.

- Adică să ne conducă pe noi taxi-urile ?

- Mai rău. S-ar putea chiar să vă omoare !

- Mulțumesc.

Intrigat de tăcerea lui Apostolescu, care se supăraseră fără motiv, Garibaldi îl mușcă prietenos de haină.

- Vrea să spună că și câinii sunt deștepți.

- Da, zice sarcastic, numai că din păcate unii vor muri singuri !

Cap. X

La aproape toate ferestrele de la cele douăsprezece etaje ale blocului în care locuiesc perdelele se feresc discret și zeci de ochi asistă la întoarcerea mea neașteptată. Bursa zvonurilor lucraseră probabil pe tot parcursul zilei. Faptul că fusesem încătușat și luat pe sus de către mascați reprezentase cu siguranță un eveniment de excepție cu care colportorii de bârfe și speculații nu se întâlnesc în fiecare zi. Garibaldi simte și el tensiunea din spatele ferestrelor și mă urmează mârâind nemulțumit. Dar surpriza mare ne așteaptă chiar la ieșirea din lift. Ușa spartă de mascați nu mai e acolo, iar în locul ei a apărut una metalică, cu briz-briz-uri, care dă cu totul altă impresie. A doua surpriză ne-o oferă vecinii noștri de etaj constituiți ad-hoc într-un comitet de primire.

- Tocmai v-am văzut coborând din mașina fiului meu, mă întâmpină doamna Apostolescu extrem de emoționată, și mi-au dat lacrimile. Știam eu că la mijloc a fost o greșeală !

Sunt uluit să aflu că taximetristul filozof este fiul bătrânei. Acest lucru îmi explică aparițiile sale atât de inspirate, care nu erau deloc întâmplătoare, așa cum fusese și cea de azi.

- A spus cineva că a fost o greșeală ?
- Băieții care au schimbat ușa mi-au spus.
- Adică tot cei de dimineață ?

Domnul Cozorici se simte dator să intervină.

- A, nu! Erau de la o firmă de catering. Au montat ușa, au făcut ordine înăuntru și au plecat.

- Nu ați reținut numele firmei ?

- El nu-și reține nici propriu nume, ha, ha, ha! râde doamna Apostolescu luându-i prim planul. E firma fiului meu mai mic, Virgil, ” Casa Noastră”.

Mă uit la ea perplex.

- Mai aveți fii ?
- Îl mai am pe Radu, care-i polițit la S.P.I.R.
- Sper că nu era unul din cei cinci ?

Bătrâna își ferește privirea stânjenită, iar eu rămân fără cuvinte.

Cheile sunt în ușă, sticlele sparte și noroiul adus pe bocanci de bătauși au dispărut. Barul arată exact ca înainte, singura deosebire fiind sticla de Ballantine’s din care băusem un sfert și care acum era plină. Pe masă, alături de calculatorul reorientat față de poziția inițială, zăresc discurile lui Vali, stivuite cam halandala, ce-i drept, iar holul, bucătăria, baia și dormitorul sunt aspirate și aranjate impecabil. Totul fusese reconstituit cu atâta acuratețe și migală încât era greu de presupus că acolo se întâmplase ceva. E adevărat că preșul lui Garibaldi suferise oarece translatăre, însă acesta îl reconfigurează pendant, cu dinții, apoi se întinde pe burtă

căscând. Același lucru intenționez să fac și eu numai că telefonul îmi strică planurile.

- Sunt eu, Linda ! aud în receptor. Ce faceți ?

- Nimic important.

- Nu știu cum să încep...

Vocea i se frânge și i se îneacă în plâns.

- Ați pățit ceva ? o întreb neliniștit. Unde sunteți ?

- Acasă, zice, n-am nimic, dar sunt speriată. Adineauri a plecat de la mine o femeie polițist, Diana și nu mai știu cum. S-a interesat de Vali...

- Și ?

- M-a înștiințat că sunt principala suspectă în dispariția lui Vali, dacă aceasta se va confirma !

- Soțul este considerat întotdeauna primul suspect, așa că n-o luați ca pe o acuzație.

- Apoi, continuă ea repezit, mi-a reproșat faptul că n-am informat la timp Poliția despre dispariția lui, dâșii aflând întâmplător din alte surse.

- Adică de la mine !

- Nu a pomenit numele dvs. direct, dar s-a referit la niște persoane apropiate lui Bucur care n-ar avea dreptul să intre cu picioarele în viața oamenilor.

- Ați avut vreodată sentimentul acesta ?

- Nici vorbă. Am fost chiar fericită când am aflat că încercați să dați de urma lui. Ceea ce m-a intrigat însă a fost convingerea ei fermă că Vali trăiește !

- Și eu cred la fel, zic, numai că am rezerve în ceea ce privește posibilitatea revenirii sale printre noi. Ceva îmi spune că Vali s-a rupt definitiv de trecut.

Femeia rămâne pentru câteva secunde suspendată undeva în eter.

- Bănuiam eu că-mi ascundeți ceva !

- ...

- Iar acum nu mai am nicio îndoială ! zice. Iau un taxi și vin la dvs. !

În timp ce pregătesc cafeaua revăd în minte ultima secvență a scenei dintre Diana și Boldea pe scările de la subsolul Poliției și mi-o imaginez pe femeie după acest episod grotesc, precedat de alte două, la fel de șocante, îmbrăcând haina integrității și interogând-o pe Linda. Îți trebuie o imensă doză de nesimțire și de cinism ca să alternezi, cum se exprimase chiar ea, între aceste limite imposibile și firescul inegalabil al vieții. ”Sau poate este suficient să fii ipochimen !” mă gândesc în timp ce iau ibricul de pe aragaz și încerc să-i temperez efuziunile lui Garibaldi. Deschid ușa înainte ca Linda să apese butonul soneriei sau să-l poată struni pe Ricy, care trece ca o rachetă pe lângă mine și dă nas în nas cu neastâmpăratul său fiu. Ne formalizăm repede. Urechiații își primesc porția de oase, iar noi optăm pentru bucătărie și ne aprindem țigările.

- Mărturisirea dvs. m-a șocat ! îmi zice Linda cu o nuanță de reproș în glas. Spuneți-mi că Vali trăiește și nu vă mai întreb nimic !

- Cred că trăiește, răspund.

- Nu asta v-am întrebat !

- Știu, dar asta doreați să auziți. Și la telefon am afirmat că asta cred eu, nicidecum că am certitudinea asta.

- Înseamnă că nu aveți nimic concret !

- Din păcate, nu. Convingerea mea se bazează exclusiv pe intuiție și trebuie luată sub această rezervă.

- Să înțeleg că bateți în retragere ?

- Nu, zic. Încerc doar să rămân consecvent.

- Pe mine consecvența aceasta mă omoară. Am să mă duc la Poliție să declar dispariția lui.

- Iar ei o să vă spună că Vali nu figurează în evidențele lor ! Poate că nici dvs. nu figurați în evidențele stării civile ?

Femeia are un moment de cumpănă.

- V-am spus că ieri mi-a dispărut cartea de identitate ?

- Nu-mi amintesc, dar de ce credeți că tocmai ieri ?

- Fiindcă i-am dat-o polițistei, Dianei, să-și noteze datele mele personale. Rețin că mi-a restituit-o.

- Și ce-ați făcut cu ea ?

- Cred că am lăsat-o pe masă !

E rândul meu să rămân fără grai. Abia acum înțeleg rostul vizitei Dianei. Cineva, probabil chiar Dobre, o trimisese acolo cu un scop precis : acela de a-i subtiliza cartea de identitate și de a crea prin acest fapt un impact psihologic.

- Mi-ați spus că nu sunteți căsătorită legitim cu Bucur și că nu-i purtați numele ! Cum vă numiți, de fapt ?

- Forminte. Linda Forminte. Nu înțeleg însă de ce o polițistă mi-ar sustrage cartea de identitate ?

- Nici eu. Presupun că a urmărit să vă bulverseze psihologic, adică să vă plaseze mental într-un context personal sau familial asupra căruia planează încă o umbră de incertitudine. Există ceva în trecutul dvs. care să vă mai preocupe ?

- Da, zice, dispariția tatei de acum zece ani. Lucra în Poliție. Într-o zi a plecat de acasă și nu s-a mai întors.

- Și ?

- Mama, biata de ea, încă se mai luptă cu șefii lui, dar lucrurile nu progresează deloc. Parcă a intrat în pământ ?

Mă uit la ea uluit.

- Ați reținut numele vreunui ”șef” ?

- Șeful lui direct era unul Dobre, care acum este comisar-șef. De ce mă întrebați ?

- Fiindcă Diana, polițista, este aghiotanta lui Dobre. Sunt prea multe coincidențe care duc spre acest individ, ceea ce mă

face să cred că scopul lui este să vă plaseze între aceste două dispariții.

Femeia se îngălbenește la față.

- Să mă acuze de dispariția lor ?

- Nu cred că ar merge până acolo, dar ar... specula pe această temă suficient ca să vă pierdeți orice credibilitate.

- Asta înseamnă că Poliția este implicată în aceste dispariții, nu-i așa ?

- Aș zice mai degrabă că le acoperă. Autorii sunt alții !

- Aveți idee cine sunt ?

Întrebarea rămâne suspendată undeva deasupra noastră. Linda își aprinde o țigară în timp ce eu mă uit pe fereastră. Taxiul cu care venise staționa în același loc, iar Apostolescu, taximetristul filozof și fiul vecinei mele, fumează cocoțat pe capota motorului. Îi fac semn Lindei să vină și să privească.

- Pun pariu că pe dvs. vă așteaptă !

- Da, zice, și nu înțeleg de ce ? Nu i-am cerut să mă aștepte !

- E clar că n-o face de capul său. El execută un ordin.

- Dat de cine ?

- Asta m-am tot întrebat și eu în ultima vreme. Cine se afla, de fapt, în spatele acestor dispariții ? Politicienii ? Greu de crezut dacă luăm în calcul precaritatea eșicherului politic. Autoritățile Statului ? Exclus. Acestea se mărginesc doar să ștergă urmele și să rupă legătura dintre familii și cei dispăruți. Unele grupări extremiste ? Ungurii ? Evreii ? Masonii ? Nici vorbă. Nu au avut și nu vor avea niciodată forța să impună ceva atât de neobișnuit, ca să nu zic fără sens. Rămâne, așadar, o singură explicație și anume cea avansată de către Virgil : ipochimenii, adică extraterestri de tip umanoid cu care convețuim de mii de ani fără să ne dăm seama.

Linda privește fix înspre plăcuțele aflate pe masa din dormitor.

- Credeți că Vali știa ...

- Da, zic, fiindcă altfel n-ar fi avut nici un motiv să mă avertizeze sau să lase atâtea urme. Credeți că aș fi ajuns vreodată la dvs. fără scrisoarea lui ? Habar nu aveam de dvs. ! Habar nu aveam că fusesem implantat, ca și el, în copilărie de ipochimeni ! Habar nu aveam că exista o cale de a distruge cipul sau că Garibaldi, ca toți câinii de altfel, era intangibil pentru aceștia !

- Pare de necrezut !

- Și mai este ceva, adaug nu fără o notă de emoție în glas. Cred că Vali a dorit sau a sperat să fim împreună, ceea ce, mărturisesc, nu mi-ar displace, dar acest lucru este imposibil. Vali a fost și a rămas prietenul meu cel mai bun și așa va rămîne întotdeauna, oriunde s-ar afla.

Cap.XI

Linda nu comentează considerațiile mele pe tema prieteniei și nici nu încearcă să-și ascundă insatisfacția. E limpede că rezultatul întrevederii noastre n-o mulțumește.

- Cred că ar fi timpul să plec ! zice. Puteți să-mi chemați un taxi ?

Îmi pun palma peste mîna ei.

- Aș vrea să înțelegeți că țin cu adevărat la dvs. și că mă simt răspunzător de viața și de siguranța dvs.!

- Vă mulțumesc.

- Și aș mai vrea să înțelegeți un lucru. Ipochimenii nu omoară oameni, ci îi reconfigurează. Nu exclud posibilitatea să-l regăsim pe Vali într-o funcție de demnitate publică sau să dăm într-o bună zi nas în nas cu dînsul. Nu exclud, de

asemenea, posibilitatea ca el să ne caute și să încerce să ne recupereze din locul în care ne-a lăsat.

Linda îmi acoperă palma cu mîna cealaltă și clatină din cap.

- Sper să mai aibă ce recupera !

- Iată de ce am să vă duc chiar eu acasă, îi zic și-mi iau haina din cuier. Va trebui să ieșim prin spate !

Riky și Garibaldi pornesc în liniște înaintea noastră pe scări. Nu luăm liftul ca să nu alertăm vecinii. Linda se sprijină de brațul meu și calcă în vârful degetelor. Ne strecurăm pe ușa din spate, urcăm în Logan și ieșim cu farurile stinse din parcare.

- Am impresia că nu ne-a simțit nimeni, mă informează Linda privind în urmă. Taximetristul meu stă pe capotă și fumează, iar la etajul 12 nu văd decît o singură lumină.

- Perfect.

- Să știți că reușita aceasta m-a încurajat teribil. Trăiam cu impresia că ipochimenii ăștia sunt invulnerabili !

- Fără implanturi nu fac doi bani. E drept că ne depășesc tehnologic, dar ca inteligență și gândire ne sunt inferiori.

- Ați văzut vreunul pe aici ?

- Aici ca pe aici, zic, dar am văzut destui chiar la ei acasă. N-au nimic în comun cu noi sau cu civilizația noastră. Trăiesc ca într-o eprubetă și acționează ca niște mașinării. Cred că viața lor se reduce la un soft.

- Știți și ce vor de la noi ?

- Bănuiesc că minereurile rare din străfundurile Terei și înțelegerea vieții. Navele lor vin și pleacă încontinuu. Multe dintre ele execută misiuni de răpire de oameni și de animale.

- De necrezut !

- Viața reprezintă încă un mister pentru ei. Nu există un soft pentru viața terestră, care pare să fie unică în univers. Și dacă nu există soft, nu există nici explicație !

- Ce caută ei, de fapt ?

- Știu și eu ! Cred că fluidul din spatele vieții, adică pe Dumnezeu.

Mă întorc spre casă flancat de Garibaldi. E trecut mult de miezul nopții iar peisajul nocturn prin care înot singur îmi crează senzația unui oraș părăsit. Fără oameni lumea arată ca un tablou pictat pe o pânză neînsuflețită. Nimic nu poate înlocui acea misterioasă și inepuizabilă zbatere umană, care colorează și dă sens tuturor lucrurilor. Virez la dreapta pe drumul care duce spre vârful culmei Spărieț și opresc mașina într-un refugiu cu panoramă spre oraș. Priveliștea Crucii îmi aduce în minte povestea pe care mi-o spusese într-o seară bătrânul nostru pedagog, pe nume Argint, trecut în lumea celor dreți. Cu ani în urmă, poate chiar mii de ani, pe deasupra acestor locuri zbura un înger cu aripile de aur trimis de împăratul cerurilor să-i pedepsească pe necredincioși. Locurile acelea erau mănoase și pline de bogății, iar oamenii harnici și cu frica lui Dumnezeu. Dărnicia împăratului ceresc și belșugul cu care acesta îi bagoslovise făcu la un moment dat ca unii mai haini și mai cătrăniți la suflet să dorească și partea celor mai slabi și nevolnici, ba chiar și ofrandele aduse stăpînului atotputernic, sfîrșind prin a se răzvrăti și a se închina unor idoli mai îngăduitori și mai aproape de dânșii. Pedepșa împăratului se abătu asupra lor ca un trăsnet în momentul în care îngerul slobozi din paloșul său strălucitor puhoai de flăcări și puicioasă. Păgânii însă nu se lăsară doborâți. Își luară arcurile și-l împrôșcară pe înger cu săgeți otrăvite până când acesta se prăbuși din înaltul cerului într-o vâlvătaie de foc. Din locul în care căzură aripile de aur ale îngerului țâșniră două ape limpezi, care se îngemănară și făcură loc unui nou așezământ denumit Crucea, iar în locul în

care căzu paloșul și se rupse în cinci bucăți se înălțară cinci culmi de piatră botezate Spărieț, Ingerul, Rugul de foc, Piatra Cerului și Pasărea. Bătrânii nu-și mai aminteau dacă aceste denumiri veneau din negura timpurilor sau dacă apăruseră pe parcurs, dar cu toții erau de acord că perpetuarea unor întâmplări și semne misterioase se potriveau foarte bine cu denumirile locurilor. Desele descoperiri de animale ucise și decapitate în păduricea de la poalele culmii Spărieț, nebuloasa inexplicabilă de deasupra culmii Îngerul, flăcările care țâșnesc în fiecare an de Paște din vârful culmii Rugul de foc, disparițiile ciudate din dreptul unei stînci negre din care se prelungește parcă Piatra Cerului și platoul în formă de vultur cu aripile deschise de deasupra culmii Pasărea întăresc această senzație și adâncesc enigma.

Garibaldi doarme profund pe bancheta din spate. Cred că am ațipit și eu cîteva oare, dacă nu mai mai mult, fiindcă afară s-a făcut ziuă, iar mașinile de aprovizionare ale cabanei "La trei cocoși" nădușesc în coborârea drumeagului. Printre sumedenia de blocuri și case de epocă abia poleite de primele raze de soare zăresc clădirea mohorâtă a ziarului "Faptul Crucii" și-mi amintesc că n-am mai trecut demult pe acolo. Mă hotărâsc pe loc să dau o raită în dimineța aceasta în care nu aveam nimic important de făcut, poate cu excepția plîngerii penale împotriva bătaușilor și comisarului Dobre. Judecînd după luminile de prin birouri îmi dau seama că ziaristii se treziseră cu noaptea în cap și trudeau la următoarea ediție a ziarului așa cum se întâmpla ori de cîte ori băteau la ușă alegerile locale. Alegerile locale aduceau publicitate într-o zi cât într-un an întreg, fără a mai vorbi de banii și de influența care-i asigura în viitor supravețuirea. Pe hol dau nas

în nas cu redactorul șef, Ion Clăpan, un ins înalt și scheletic, cu barbă și ochelari de vedere, care se uită chiorâș la Garibaldi.

- Javră îți mai lipsea, zice, că-n rest ai de toate ! Chiar doream să te întâlnesc și să discutăm cu privire la rubrica de recenzii !

- O desființați ?

- Nu, domnule, dar a fost ocupată. Chestie politică, dacă poți să înțelegi !

- Nu pot.

- Mi-au băgat pe gât pe unul de-al lor. Nu are nimic în comun cu scrisul, însă este un om de bază al partidului. Iar eu trebuie să plătesc la fiecare sfârșit de lună salariile.

- Acum încep să înțeleg oarecum, deși nu prea cred în coincidențe ! În ultima vreme mi se întâmplă tot felul de lucruri !

- Ce dracu' ai mai făcut ? mă întreabă brusc și se oprește în fața biroului său. Ieri m-au sunat de la Parchet, azi de la Poliție !

- Cam matinali derbedeii ăștia ?

- Nu-ți mai spun că mai adineauri m-a vizitat domnul primarul Mătrăgună ! Dorea să știe dacă ți-am dat papucii !

- ?!

- Cum ai reușit performanța asta, omule ?

- Am să vă răspund cu o întrebare, zic. Ați auzit despre ipochimeni ?

Fața colțuroasă și buboasă a lui Clăpan se albește ca varul.

- Vag.

- Cu alte cuvinte, ați auzit ?

- Câte nu se aud, bre, într-o redacție de ziar ? Și câte se confirmă din cele care se aud ?

- Eu pot să vă confirm că infiltrarea ipochimenă a și început.

- Acest lucru trebuie dovedit !

- Dovezile sunt în capetele oamenilor. Zeci, sute, mii, milioane de cipuri controlează tot atâția oameni. N-ai cum să-ți dai seama care sunt oameni și care sunt ipochimeni. Ar trebui să le spargi capetele sau să-i pui în fața unor situații limită.

- Cum este aceasta în care mă pui d-ta !

Îl privesc cu o undă de ironie în ochi.

- Nimic nu vă justifică gestul de a renunța cu atâta ușurință la serviciile unui vechi colaborator.

Chiar și Garibaldi suportase cu greu atmosfera aceea mlăștinoasă de redacție și se grăbise să iasă de acolo mai înainte ca eu să-i întorc spatele lui Ion Clăpan. Îl găsesc făcând pipi pe ușa de la intrare în semn semn de solidaritate cu mine și apreciez gestul. La drept vorbind scăpam de o povară în plus. Clăpan își jucase destul de prost rolul de fecioară neprihănită, iar ceilalți ziariști nu făcuseră altceva decât să-și trădeze obediența. Pornesc din nou mașina și fac drumul înapoi, spre casă, unde îmi propun să redactez mai multe plângeri către autorități. Știu că la Poliție și la Parchet mișună ipochimenii, dar nu văd în acest lucru un impediment câtă vreme am posibilitatea să mă adresez ulterior justiției. Refuz să cred că ipochimenii au penetrat și instanțele de judecată pentru că atunci n-ar mai exista nicio speranță. În cutia poștală găsesc un plic fără numele și adresa expeditorului, pe care îl deschid imediat.

”Stimate Domn

Având în vedere ultimile dvs. acțiuni nesăbuite, cât și persistența de a vă război nepermis cu autoritățile Statului,

vă informez că ați încălcat clauza de bază a contractului încheiat între noi, și anume clauza de necomativitate, motiv pentru care mă văd obligat să sistez plata pensiei viagere și să sper într-o revenire a dvs. la sentimente mai bune.

Cu aleasă considerație....”

Recitesc perplex aceste rânduri și simt cum sudoarea rece îmi curge pe șira spinării. Pensia era singura mea sursă de existență alături de indemnizația de la ziar, pe care tocmai am pierdut-o. Mă obișnuisem într-atât cu această independență financiară încât neglijasem orice altă preocupare față de viitor. Crezusem că pensia viageră îmi acoperea nevoile cotidiene până la sfârșitul vieții și mă mulțumisem cu situația aceasta comodă de întreținut, fără să mă gândesc că trebuia să plătesc și eu într-un fel generozitatea celui care-mi făcuse donația și care nu putea fi decât un ipochimen. Fusesem, așadar, un ipochimen în devenire, așa cum fusese și Bucur probabil, dar și alții ca noi, copii părăsiți pe străzi sau prin orfelinate, țigani, bețivi, criminali, oameni fără căpătâi. Mă felicit în gând pentru economiile pe care le făcusem de-a lungul vremii și care acum îmi asigurau supraviețuirea pentru cel puțin jumătate de an.

Cap. XII

În timp ce redactez plângerile către Parchet și Poliție aud telefonul sunând și răspund. Este Linda Forminte.

- Pot să vă deranjez câteva secunde ? mă întreabă cu o voce albă. Nu vă rețin prea mult.

- Da, zic, dar ce-i cu larma de acolo ?

- O percheziție.
- Ați fost la Poliție, nu-i așa ?
- Am fost împreună cu mama.
- Și ?

- Am declarat dispariția tatei, a lui Vali și a cărții de identitate. Când m-am întors de acolo, acum zece minute, am găsit la ușă mai mulți polițiști cu mandat de percheziție!

- Îi ține cineva sub observație ?

- Mama și Riky.

- Excelent. Nu uitați să-i filmați pe ascuns cu telefonul mobil.

- Procurorul m-a informat că s-ar putea să mă rețină 24 de ore !

- V-a speriat, desigur. Nu-i unul gras și păros ?

- Da. Îi zice Boldea.

- O să plece cu coada între picioare, stați liniștită, fiindcă n-o să găsească nimic.

- Și dacă ”plantează” probe ?

- Ar fi inutile și împotriva lor. Aceste dispariții ciudate nu trebuiesc dovedite, ci ascunse! E un joc psihologic.

- Credeți ?

- Sunt sigur. În acest moment știu că vorbiți cu mine la telefon întrucât telefonul dvs. este pus sub urmărire. Vă asigur că nu vor mai rămâne prea mult !

- Chiar așa, zice, se pregătesc de plecare. Am să las telefonul deschis !

În receptorul aparatului meu se aude vocea procurorului Boldea care îi explică Lindei că percheziția s-a încheiat fără rezultate concludente și că reținerea sa sau a mamei sale nu se impuneau deocamdată. O sfătuia să țină legătură cu Parchetul pentru orice relații și să nu ia în considerare unele zvonuri fanteziste.

- Se referea la mine, îi spun câteva secunde mai târziu. Ar fi bine să verificați dacă n-au lăsat niște microfoane pe undeva !

- Încep imediat.

- Și să nu dezarmați niciodată indiferent de cele ce vor urma. Nu se vor opri aici, să știți !

- Nici eu. Experiența acesta mi-a întărit convingerea că lupt pentru o cauză dreaptă. Am să merg până la capăt !

Revin la plângerile mele cu mai multă determinare și aplomb. Povestesc întâmplările legate de dispariția lui Bucur, despre agentul Elefterie și comisarul Dobre, dar și despre agresiunea la care fusesem supus în propria casă și, mai ales, despre vizita făcută la Poliție, unde se încercase intimidarea și forțarea mea de a renunța la formularea oricărei plângeri. La fiecare acuzație anexez fotografiile și câte un CD pentru latura orală. Atunci îmi vine în minte și ideea de a nu le prezenta personal, existând riscul de a nu fi înregistrate, ci poștal, prin scrisori cu conținut declarat și confirmare de primire. În felul acesta îi puneam în fața unui fapt împlinit și-i obligam să acționeze în litera și spiritul legii. Iau plicurile și împreună cu credinciosul meu prieten, Garibaldi, pornesc spre Poștă. Aici formalitățile de primire și de plată decurg mai repede decât mă așteptam, astfel că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă plimb sau să mă așez pe o bancă în părculețul dintre blocuri. Aleg banca la dorința lui Garibaldi, care își găsește imediat un partener de joacă. Alături de mine se așază un om al străzii în zdrențe, nebărbierit și mirosind îngrozitor.

- N-am bani, îi zic sperând să plece de acolo, dar omul nu se clintește din loc. Scoate din buzunar o sticlă învelită într-un ziar și trage o dușcă.

- N-am nevoie de bani, îmi răspunde, stai liniștit ! Eu altceva caut.

- Băutură văd că ai !

- Dacă ai bani, ai și băutură ! Mie îmi lipsește fericirea.

- Asta se vede.

- Lasă că nici pe mata nu te dă afară din casă ! De felul meu sunt pictor. Vreau să spun, am fost cândva un pictor renumit, dacă ai auzit de Ioachim Străinul, dar acum nu mai sunt aproape nimic. Am ajuns o „natură moartă” !

- Și bei ca să revii la viață ?

- Pe dracu ! Beau ca s-o termin cu viața. N-am la ce reveni.

- Chiar n-ai pe nimeni ?

- Nimeni e prea mult spus. Am rămas doar eu și cu mine. Să nu crezi că băutura a fost de vină !

- Dar cine ? Femeile ?

- Nu, păcatele mele, nu le-am avut niciodată cu femeile, zice. Ipochimienii, dacă știi cu ce se mănâncă ăștia !

Mă uit la dânsul uluit.

- De unde ai scos-o și pe asta ?

Omul mai trage o dușcă, apoi mă bate pe umăr.

- Tot de la ei ți se trage, nu-i așa ?

Simt că-mi îngheață sângele în vene.

- Cum de ți-ai dat seama ?

- După urmăritori ! Toți ăștia care-și fac treabă pe aici sunt ipochimeni. Îi știu de ani de zile !

- Și nu-ți este frică de ei ?

- De când m-am apucat de băut, m-au lăsat în pace. Nu mai intru în vederile lor. Cică le distrug cip-urile !

Pentru a doua oară simt cum mă furnică în dreptul inimii.

- Altă cale de scăpare nu există ? îl întreb. Ar trebui să mai existe cel puțin o cale !

Naivitatea întrebării mele îl face să izbucnească în râs.

- Rezistența fără rezultat, zice, care... tot la băutura duce. Cu cât rezisti mai mult, cu atât suferi mai mult. Băutura are avantajul că te lasă să pierzi totul pe loc, în timp ce rezistența fără rezultat îți dă șansa să pierzi totul pe rând. Una e să rămâi singur dintr-o dată, alta e să rămâi tot mai singur. Adică e mai ușor să-ți bagi picioarele în ea viață decât să trăiești o viață care își bagă picioarele în tine.

- Asta seamănă a lașitate !

- Poți să-i zici cum vrei, că tot aia-i !

- ?!

- Nu te oprește nimeni s-o faci cu demnitate, așa cum vrei d-ta, dar nu-ți poate garanta nimeni că vei ajunge la alt rezultat sau că prețul plătit în suferințe ți-ar oferi la sfârșit cine știe ce satisfacții.

- Ai, totuși, satisfacția că ai încercat.

- Nici măcar atât ! Treaba asta e ca ruleta rusească : e mai bine să nu încerci !

- Adesea trebuie să-ți asumi și riscuri !

- Știi ce zicea Eminescu ?

- ?!

- „Nu credeam să-nvăț a muri vreodată ; / ... , șoptește el cu înfrigurare, ... Pururi tânăr, înfășurat în manta-mi, / Ochii mei nălțam visători la steaua, / Singurătății. / Când deodată răsăriși în calea-mi, / Suferință tu, dureros de dulce... / Pân-în fund băui voluptatea morții / Neîndurătoare. / Jalnic ard de viu chinuit ca Nessus, / Ori ca Hercul înveninat de haina-i ; / Focul meu a-l stinge nu pot cu toate / Apele mării. / De-al meu propriu vis, mistuit mă vaet, / Pe-al meu propriu rug mă topesc în flăcări... / Pot să mai renviu luminos din el ca / Pasărea Phoenix ? / Piară-mi ochii tulburători din cale, / Vino iar în sân, nepăsare tristă ; / Ca să pot muri liniștit, pe mine / Mie redă-mă ! ”

Îl urmăresc depărtându-se șchiopătând și mă cutremur în ecourile Odei în metru antic. Sfaturile boschetarului, altfel un om instruit și cu proprietate asupra cuvintelor, mă trezesc la realitate. Realizez pentru prima dată că opțiunile mele sunt limitate la ceea ce el numise „rezistența fără rezultat”, adică la autoamăgire, sau la abdicarea fără nicio rezistență, altfel spus la autodistrugere, prima însemnând agonie fără sfârșit, iar a doua extaz perpetuu. Cum nu mă pot abandona băuturii, ca omul străzii, urmează să învăț inevitabil a muri, ca poetul. Este, totuși, posibil să te obișnuiești cu gândul acesta ? Mă uit la Garibaldi care se hîrjonește în continuare cu un același pichinez neastâmpărat și simt că-l invidiez. Din locul în care mă aflu văd apropiindu-se un cortegiu funerar. Bărbații din față poartă niște odăjdii spânzurate de prăjini, fiind succedați de un camion cu obloanele lăsate în care stă mortul și de un convoi de oameni, bărbați și femei îmbrăcați în negru, care merg agale și-și fac semnul crucii din când în când. Printre ei îl zăresc pe George Vătafu, ultimul meu pedagog de la orfelinat, care flutură din mâini și-mi face semn să mă alătur procesiunii. Nu știu ce resort interior mă împinge să dau curs îndemnului său, la care subscrie și Garibaldi, dar o fac în pofida repulsiei pe care mi-o provoca întotdeauna acest gen de ritualuri.

- Lai cunoscut pe Coriolan, nu-i așa ? mă întreabă el în timp ce-mi strînge mâna. Profesorul de filozofie, Artenie Coriolan !

Mi-l amintesc, într-adevăr, pe defunct din prelegările sale despre Sigmund Freud pe care ni le ținea seara, în afara programului, la orfelinat. Era un om mărunțel și sfios căruia noi, copiii, îi ziceam Fuhrer-ul, după forma mustății și timbrul vocii.

- Da, zic. ”Heil Hitler !” Dumnezeu să-l odihnească !

- Închipuie-ți că mai avea trei luni pînă la pensie ! Ce ți-i și viața asta !

- Mie îmi spui !

- Visul lui era să stea un an la Paris și să viziteze Palatul Louvre. De patruzeci de ani pune ban peste ban ca să-și îndeplinească visul.

- Chiar îți trebuie atîta timp ?

- Același lucru l-am întrebat și eu... de curând. Mi-a explicat că Louvre-ul avea peste 60.000 de metri pătrați și găzduia peste 380.000 de obiecte și 35.000 de opere de artă din mileniul 6 Î.Ch. și pînă în secolul XIX-lea D.Ch. Îți ia ceva timp să le vezi pe toate !

- Și ceva cultură presupun ?

- Fără cultură nu prea ai ce căuta acolo. Nu te duci doar să te uiți la poze. Și exponatele astea sunt organizate pe categorii. Într-un loc găsești Egiptul Antic, în altul Orientul Apropiat, Grecia, Civilizația Etruscă sau Imperiul Roman, mai departe descoperi arta islamică, lucrări de sculptură, artă decorativă, pictură desene și multe altele. El le avea în minte pe toate. Nu-i mai rămînea decît să le pipăie !

- Din păcate, zic, acesta a fost „Viitorul unei iluzii” !

- Era, într-adevăr, cartea lui de căpătîi. Partea proastă e că moartea l-a găsit nepregătit. Nu-și făcuse încă ordine în ultima bucată de viață și rămăsese la mîna altora. Considerase că moartea nu trebuia exacerbată prin asemenea ritualuri de îngropăciune, dar familia nu ținuse cont de asta și în loc de un ultim omagiu i-au adus o ultimă ofensă.

Ajungem la biserica Sf. Ioan, aflată în centrul Crucii, unde mulțimea se înghesuie după defunct. Cei mai mulți aprind lumînări și le înfing într-o masă cu găuri. Părintele Bataragă, un zdrahon de bărbat cât un munte, cântă fals și răgușit „Sfinte Dumnezeule” în timp ce oamenii lui împart celor prezenți lumînări aprinse, batiste, cupoane de pânză

albă, prosoape, precum și covrigi, mere și colăcei. Cei care primesc spun „Dumnezeu să-l ierte” sau „Bogdaproste”, iar cei apropiați, din familie, sărută icoana de pe pieptul defunctului, mâinile sau fața acestuia, apoi sicriul este scos afară, fiind însoțit de toată suflarea. Cimitirul e în spatele bisericii. Pe marginea gropii, preotul Bataragă cântă în stilul său inconfundabil „Veșnica pomenire”, varsă untdelemn și vin peste decedat, pecetluiește groapa și binecuvântează bucatele și băutura de pe masa întinsă pentru oaspeți.

- Ce fel de oameni sunt aceștia ? îl întreb în șoaptă pe Vătafu, uitându-mă siderat la mulțimea aceea piestriță și hămesită.

Vătafu ridică din umeri absent.

- Treaba asta vine din negura vremii. Coriolan îi zicea prânz totemic, adică omorârea și mâncarea tatălui bătrân de către fii tineri ...

Cap. XIII

Ne retragem de acolo și ne instalăm pe terasa restaurantului de alături, unde Vătafu comandă mici și bere. Până să vină comanda îmi povestește că și-a cumpărat o mașină și s-a apucat de taximetrie. Are șaizeci de ani pe muchie, dar nu se dă bătut.

- Si-apoi, adaugă, numai din pensia asta nenorocită nu te vezi cald ! Iar la vârsta mea lipsa de activitate poate fi fatală.

- Dar și reciproca este valabilă.

- Nu și în taximetrie. Statul în fund n-a făcut încă rău la nimeni.

- Nu cred că la asta se rezumă taximetria !

- Nici eu, dar statul în fund și răbdarea sunt calități care nu pot lipsi din bagajul unui taximetrist. Nu-ți mai vorbesc

despre doza de nesimțire pe care trebuie s-o ai în raniță, ca să n-o iei razna, sau despre dramul acela de nebunie care să te împingă înainte atunci când rațiunea te trage înapoi.

Chelnerul ne servește comanda sec, fără artificii inutile, menținându-se într-o rezervă și discreție perfecte, ca și când l-ar fi preocupat mai puțin onorarea comenzii decât grija de a nu stânjeni.

- Iată un chelner adevărat ! zic

Vătafu zâmbește din spatele halbei cu bere.

- Poți fi sigur că se așteaptă la un bacșiș gras.

- Ești rău.

- Ai văzut vreun taximetrist bun ?

- ?!

- Chestia asta se numește „periere” în jargon. Toți clienții sunt „fraieri” sau „bulangii”.

- Mă îngrozești !

- Și, adaugă el râzând, singurul lor gând e „să te facă”. Așa că nu-i mai credita cu intenții nobile și dă-te „șmecher”.

- Adică ?

- Întreabă-l, de exemplu, ce-i cu „pișatul” ăsta cald și împuțit, iar dacă el o dă pe „măta” , tratează-l cu „băga-mi-aș”. Numai așa poți să fii în regulă, adică O.K.

- M-ai făcut praf !

- Bun venit în lumea reală !

Micii au un gust deosebit, iar sarea de pe buza halbei dă berii o savoare nemaipomenită.

- Crezi că aș avea vreo șansă în lumea asta ? îl întreb.

Se uită la mine critic.

- Sincer ?

- Sincer.

- Ai, zice, dar ca să afli, trebuie să încerci ! Să riști !

- Și dacă o dau în bară ?

- Și dacă n-o dai ?

- Să presupunem, totuși, că nu mă adaptez.

- Putem presupune orice, dar tot acolo ajungem. Nimeni nu-ți poate garanta nimic. Si mai este o chestie : aici vin cei care nu mai au ce pierde : falșii, scăpătașii, bețivii, neadaptașii, curvarii, pușcăriășii, ilicișii, șomerii, pensionarii, peștii, interlopii și mulți alșii. Este o lume a contrastelor violente în care conveșuirea pare greu de imaginat, iar armonia un deziderat imposibil de atins: de la semianalfabeșii, semidoșii, proletariat la doctori, ingineri, profesori ... intelectuali, ca să n-o mai lungesc.

- E de-a dreptul încurajator !

- Asta depinde de cum te raportezi la ceilalșii. Dacă eșii prea sofisticat sau pretenșios n-ai nicio șansă. Dacă iei lucrurile așa cum sunt și te pliezi după dâșșii mai poți spera.

- Șii mai încurajator !

- Partea proastă, conchide Vătafu surâzând, este că odată intrat nu mai poți da înapoi. Eșii prins la mijloc : între neplăcerea de a rămîne și neputinșa de a pleca. Iar după ce te-ai obișnuit cu gândul ășta e și mai greu să ieșii pentru că ar trebui s-o iei de la capăt, adică să renunșii la o certitudine precară și să te alegi cu o incertitudine sigură.

- !?

- Șii mai e ceva ! Lipsa oricării opșiiuni face din orice alternativă posibilă o oportunitate infailibilă.

Prins în vârtejul înmormântării lui Coriolan și cel al discursului lui Vătafu am pierdut din vedere lipsa lui Garibaldi. Mă ridic involuntar de la masă și cercetez cu mâna streșină la ochi împrejurimile. Spre bucuria și ușurarea mea îl zăresc dormind relaxat în liziera de lângă terasă.

- Păreșii foarte atașati unul de altul ! observă Vătafu nu fără o notă de admirașie în glas. Mi-ar plăcea să am și eu unul, dar să-l crească altcineva ! De pildă, dumnealui !

Chelnerul zâmbește cu gura până la urechi.

- Aș putea să încerc, zice completând nota de plată și întinzându-i-o degajat . Sper să mai treceți pe aici !

Vătafu lasă pe masă o bancnotă de 50 de lei, deși consumația costase de trei ori mai puțin, și însoțiți de plecăciunile și temenelele băiatului părăsim terasa urmați îndeaproape de Garibaldi. Cam în același timp un echipaj de poliție, care venise din spate, oprește lângă mine scrâșnind furibund. Geamul coboară lent și polițista blondă, Diana, îmi întinde o hârtie cu nelipsitu-i zâmbet provocator.

- Este o citație la Parchet, îmi explică de parcă ar fi fost o invitație la teatru. Cu aducere, zice, întrucât n-ați fost găsit acasă nici ieri, nici astăzi. Aș prefera să nu vă pun cătușele !

- Și eu, articulez ridicând din umeri în fața stuporii întipărită pe fața lui Vătafu. Îți povestesc altă dată ! adaug lăsându-l și mai nedumerit, după care urc în mașină cu Garibaldi.

Polițista are un moment de cumpănă.

- Câinele nu apare în citație ? constată ea după un timp, citind cu atenție documentul. Trebuie să-l debarcăm !

- Nu cred că aveți dreptul acesta.

- De ce ?

- Pentru că ați încălca legea privind protecția animalelor. Pe de altă parte, Garibaldi este implicat în caz.

- Garibaldi ! Care Garibaldi ?

Arăt spre câine.

- El este Garibaldi.

- N-am mai auzit un nume ca ăsta !

- Înseamnă că ați chiulit serios de la orele de istorie !

Femeia pufnește în răs.

- Abia aștept să-i văd moaca lui Boldea zgâindu-se la Garibaldi ! Pariez că va face o criză de nervi !

- Nu-i plac animalele ?

- Asta chiar că nu știu, dar nu-i place să fie luat prin surprindere. Nu cadrează cu prestața sa de procuror.

- Ultima oară când l-am văzut nu părea să țină prea mult la prestață !

Polițista lasă privirile în jos.

- Glumețule !

Prchetul se află în aripa sudică a unei clădiri de epocă în care mai funcționează și Poliția orașului. Intrarea se face prin spate și este păzită de un polițist înarmat, iar primirea este asigurată de o femeie în vârstă, cu părul vopsit violet.

- Dumnealui este Sebastian Aldea, o informează Diana în doi peri. Merge la domnul procuror Boldea.

- Poate să meargă și la Papă, dar fără câine !

Garibaldi mârâie printre dinți.

- Și dacă nu vrea ?

Acritura se face stacojie la față.

- Stă aici pînă ies la pensie. Iar pe d-ta am să te reclam pentru insolență ! Și pentru încălcarea regulamentului !

Diana îi arată degetul mare mai mult decât sugestiv.

- Mă pupi în fund !

Urc treptele asurzit de blestemele secretarei și de amabilitățile femeii polițist. Undeva la etajul doi sau trei facem la dreapta și orbecăim de-a lungul unui hol întunecos pînă în fața unei uși masive de stejar, deasupra căreia pâlpaie un bec chior.

- Cine-i acolo ? întreabă o voce dogită dinăuntru la ciocănitul energetic al femeii.

- Eu, răspunde polițista maimuțărindu-se comic. L-am adus pe domnul Aldea ! Ce ordonați, domnule procuror-șef ?

- Poftește-l înăuntru !

- Îl poftesc.

Biroul are o anticameră semiobscură, probabil pentru secretară, și dă într-o încăpere uriașă, tixită de dosare, din spatele cărora abia zăresc capul de bivoliță al lui Boldea.

- Nu te superi dacă te rog să mai aștepți câteva secunde !
îmi spune fără să-și ridice capul din hârtii. Într-o zi am să mor sufocat de rahaturile astea !

Diana îmi face complice din ochi.

- Unde n-ar da Dumnezeu !

- Ai zis ceva agent ?

- A, nu ! Îl întrebam pe domnul Aldea dacă nu vrea să-i aduc ceva de mâncare lui Garibaldi !

- Ai căpiat ? De unde ai auzit tu de Garibaldi ?

- Nu de la dvs.!

Boldea își scoate corpul de hipopotam din mlaștina de hârtii și vine spre noi. La vederea câinelui, care prinde să latre hărțăgos, se trage îndărăt, se împiedică de un teanc de dosare și cade pe spate într-un nor de praf.

- Vai, domnule procuror-șef ! se lamentează polițista aplecându-se peste el și încercând să-l ridice. Să nu leșinați, domnule procuror-șef ! Hopa sus, domnule procuror șef !

Îi dau și eu o mână de ajutor, iar Garibaldi, întors la sentimente mai bune, îl linge pe față și scâncește vinovat. În mod cu totul și cu totul surprinzător Boldea îi răspunde cu mângâieri și îmbrățișări de care nu-l credeam în stare.

- Derbedeule ! Frumosule ! Răule !

Diana asistă perplexă la această scenă ruptă parcă dintr-un scenariu suprarealist.

- Nu-i așa că-i un dulce, domnule procuror-șef ?

- Nici n-am cuvinte să-l caracterizez, pe cinstea mea ! Nu crezi că i-o fi foame ?

- Știu și eu !

- Comandă-i o friptură dublă în sânge ! Adică patru ! se corectează repede numărându-ne din ochi. Cartofi prăjiți, suc, sos picant, tot tacîmul !

- Și-o sticlă de Chateau Mouton-Rothschild sec, din colecția '89 ? supralicitează Diana ferindu-și privirile de ochii injectați ai procurorului.

- Două.

Cu mîna sa cînt o lopată Boldea mătură hîrțile de pe birou făcînd loc comenzii aduse de ospătarii firmei de catering și plătește cu o bancontă de cinci milioane de lei vechi. Primul servit este Garibaldi.

- Uitați-vă cînt de inteligent este ! remarcă Boldea în culmea extazului. Adulmecă, ezită, cercetează ! Nu se repede ca un dulău prost și needucat !

- Da, zice Diana despachetînd și celelalte porții, are stil ! Vreți să desfaceți dvs., domnule Aldea, damingeană asta de la ”mama ei „?

- Desigur.

Cele două sticle de vin sunt de fapt două butelii de cîte 3 litri fiecare, inscripționate cu caractere gotice și sigilate cu pecete de ceară. Îi restitui sticla Dianei, care toarnă în pahare și toastează din mijlocul unui buchet de arome amețitoare.

- Pentru Garibaldi !

- Pentru Garibaldi ! zice și procurorul.

- Pentru Garibaldi ! zic și eu în hohotele de rîs ale celor doi. Și pentru Justiție !

Între timp Diana face loc pe birou caserolelor cu fripturi și cartofi prăjiți, sosurilor, pungilor cu chifle și sucurilor naturale, toate din pulpă de fructe, din care începem să ne înfruptăm.

- Pentru Justiție, zice Boldea mestecând agale, n-aș toasta cu prea multă tragere de inimă dacă nu te-ai gândit la justiția divină, cea înfăptuită de Dumnezeu. Dacă ai avut în vedere justiția pământească, înfăptuită de oameni ca mine, adică supuși poftelor și slăbiciunilor lumești, te pot informa că n-am nicio considerație. Nimeni nu se poate substitui Creatorului și cu atât mai puțin lucrării sale asupra omului. Noi nu facem altceva decât să ne masturbăm penibil !

- Ca să vezi ! exclamă Diana. Și-o freacă pe banii noștri !

- Pe banii și pe nefiricirea celor mai mulți, agent, fiindcă mai sunt câțiva care beneficiază de justiția asta strâmbă.

- Cei care o fac ?

- Și ei, dar cu precădere cei care o susțin, adică politicienii. Țștia sunt exact ca și noi : nesimțiti, lacomi, egoiști, fără scrupule.

- Nu degeaba se spune că politica este o curvă !

- Și justiția ce-i, agent ? Fecioară neprihănită ? Nu cumva pe asta o regulează toți cei care au de-a face cu dânsa ?

- O fi ea regulată de câțiva, nu zic ba, dar voi, justițiarii, să mă ierte Dumnezeu, îi regulați pe toți !

Boldea chicotește și-și mai toarnă un pahar.

- Mai rău e că am ajuns să ne regulăm și între noi ! Nici nu-ți închipui câtă mizerie se asunde sub preșul ăsta, domnule Aldea !

Schițez un zâmbet de circumstanță.

- Nu am atâta imaginație, domnule procuror !

- Să știi că nici nu-ți trebuie prea multă. Justiția operează cu proceduri standard și cu „sfătuitori”. Țștia cunosc la detaliu mecanismul complicat al procedurilor, iar sfaturile lor sunt de neânlocuit. Dacă ai sărit o procedură sau ai rămas în afara unei proceduri, indiferent în ce fază se află procesul, ești terminat.

- „Sfătuitorii” sunt avocați ?

- N-au nicio treabă cu avocații. Diana, de pildă, este un astfel de „sfătuitor”.

- Și atunci care mai e rostul avocaților ?

- Să bâzâie la curu' Justiției, cred ! O sută de avocați nu fac cât un „sfătuitor” bun !

- Dar ce-l face atât de deosebit ?

- În primul rând, faptul că este de-al nostru și că ne putem baza pe el, îmi explică Boldea. În al doilea rând, faptul că ține cu dinții de proceduri și creionează profilul moral al învinutului. Și nu în ultimul rând, faptul că propune în cunoștință de cauză soluția cea mai rezonabilă, care, de regulă, este însușită de noi.

- Chiar dacă este greșită ?

Diana râde în hohote de naivitatea întrebării mele. E drept că și vinul începe să-și spună cuvântul, dar se pare că amândoi sunt băutori de cursă lungă spre deosebire de mine. Atac și cealaltă friptură cu ochii pe Garibaldi, care sforăie zgomotos pe undeva, probabil la adăpostul vreunui morman de dosare.

- Nu există soluție greșită, domnule Aldea, mă lămurește femeia aprinzându-și o țigară. Într-un proces fiecare parte se înfățișează cu propriu ei adevăr punând în fața instanței cel puțin două adevăruri la fel de întemeiate, din care doar unul singur este valid. Ca să devină valid, așa cum predind justițiariei, adevărul are nevoie de o prelucrare anevoioasă, elaborată, care să-i confere greutate și viabilitate. Ei bine, lucru acesta îl facem noi, „sfătuitoarii ” !

Cap. XIV

Dacă ar fi să mă iau după cum decurg lucrurile în cazul meu, postura de învinuit nu pare atât de dramatică pe cât mi-

aș fi putut închipui. Adevărul e că îți trebuie ceva imaginație ca să inventezi o asemenea situație, dar și suficientă nebunie ca să admiți că se poate întâmpla.

- Șansa d-tale, îmi zice Boldea ca și când mi-ar fi citit gândurile, este aceea că poți conta pe expertiza celui mai rafinat sfătuitor. Să știi că nu oricine are acces la serviciile sale, adaugă arătând către Diana, pentru simplu motiv că în această relație învinuit-sfătuitor prevalează încrederea oarbă. Nu vorbim, așadar, despre orice fel de încredere, ci despre încrederea aceea sfântă, dumnezeiască, golită de orice rezistență, care trăiește prin ea însăși.

- Încrederea în Dumnezeu nu se bazează pe o... certitudine ? întreb.

- Nu, zice, fiindcă Dumnezeu există dincolo de orice îndoială, iar cei care cred în dânsul nu au nevoie de certitudini. Încrederea oarbă exclude din competiție neîncrederea revanșardă, adică boala care te face să-ți pui întrebări inutile și să suferi fără motiv. Creația este, prin excelență, exemplificarea supremă a încrederii oarbe. Fă și nu te îndoii ! Crede și nu cerceta !

Mă uit la Diana întrebător.

- Poate exista încredere fără speranță ?

- Există, zice, iar dvs. tocmai ați dat definiția corectă a încrederii oarbe, domnule Aldea ! Încrederea oarbă nu are nevoie de nici un suport și cu atât mai puțin de suportul fragil al speranței, care, după cum știm cu toții, este o îndoială rătăcită pe drumul neîncrederii.

- De aceea se spune că justiția este oarbă ?

- Nu știu dacă de aceea, se amestecă Boldea făcând să sară dopul ultimei sticle, dar pot să te asigur că justiția este în mod cert oarbă, surdă și strâmbă, așa cum trebuie să fie de altfel. Prin urmare, faptul că unii pretind că justiția este așa și nu altfel profită chiar ideii de justiție în contextul abstract al

LEGI, căreia nu i se pot imputa asemenea defecte. Reproșul îi vizează, așadar, pe magistrați.

- Și pe bună dreptate ! Nu ei sunt cei care împart dreptatea ?

- Aparent numai, fiindcă în realitate rolul magistratului nu este să împartă, ci să restaureze, adică să reconstituie din cioburi, precum arheologul, adevărul stricat. Nu-i deloc simplu să faci acest lucru atât de meticulos, la rigoare, în condițiile în care nu poți abdica de la principiile încrederii oarbe, ascultării surde și judecării strâmbe pe fondul unei solemnități de formă, de fațadă, ca să fii mai exact.

Dau pe gât paharul umplut de Diana și mă rățoiesc la procuror.

- Stați așa, zic, ce-i aia solemnitate de fațadă ?

- Un act aparent solemn, pătruns de gravitate și de seriozitate, oficiat ori de câte ori justițiabilii dau nas în nas cu justițiarii.

- Eu îl văd, mai degrabă, ca un ceremonial de ochii lumii, nuanțează femeia râzând, pus la cale de judecători, adică de cei care înfăptuiesc justiția și sunt ca îngerii : de neatins.

Boldea aprobă de cap.

- Inaovibili. Nu-i puțin lucru să fii inamovibil și să ai dreptate întotdeauna, ce zici ?

- Zic că nu-i posibil să ai dreptate atunci când nu ai !

- Desigur, dar depinde și de cine apreciază ! Dacă o faci d-ta, de pildă, poți să ajungi foarte ușor la concluzia asta, însă dacă o face un judecător, care pune totul în balanța justiției, este posibil să ajungă la altă concluzie. Unele lucruri trag mai ușor la cântar, altele mai greu, fiindcă așa sunt lăsate ele de la Dumnezeu pentru fiecare în parte. Același lucru este mai ușor pentru unii și mai greu pentru alții, dar el, în esență, este la fel de greu sau ușor când îl așezi pe cântarul judecării și pentru unul și pentru altul. Un om, de exemplu, dă în cap altuia ca să

se apere. Acesta pare nevinovat întrucât a făcut-o în legitimă apărare, dar și celălalt pare nevinovat întrucât s-a apărat de încercarea primului de a-i fura portofelul, ca să găsim un pretext, care înseamnă tot legitimă apărare. În același timp, amândoi sunt la fel de vinovați dat fiindcă amândoi au încercat să se lovească reciproc, iar faptul că primul a reușit să-l lovească pe al doilea nu înseamnă că al doilea este mai puțin vinovat decât primul întrucât acesta și-ar fi dus la îndeplinire intenția de lovire dacă celălalt n-ar fi reacționat mai rapid. La o primă vedere, s-ar părea că reacția violentă a celui de-al doilea era justificată de apărarea bunului propriu, numai că, așa cum se va afla pe parcurs, conținutul portofelului celui de-al doilea reprezenta exact suma pe care i-o datora primului, acesta urmărind, așadar, să-și recupereze și el bunul propriu. Suma de bani era rezultatul unei tranzacții prin care primul achitase celui de-al doilea contravaloarea unui autovehicul, iar cel de-al doilea dăduse primului în schimbul sumei negociate autovehiculul. Autovehiculul, care fusese testat de primul în prezența celui de-al doilea, se dovedise între timp a fi un hârb, motiv pentru care primul își manifestase intenția de a-l înapoia celui de-al doilea, în timp ce acesta își manifestase față de primul refuzul de a-l primi înapoi, fiecare dintre ei fiind îndreptățiți să ceară sau să refuze acest lucru. Pe parcursul tranzacției, începută cu puțin timp înaintea confruntării, primul îl vizitase acasă în mai multe rânduri pe al doilea și își făcuse un obicei din a-i regula nevasta, care îi era cumnată și de la care aflase că al doilea și-o puneă cu sora sa înaintea lor, relația aceasta nefăcând altceva decât să restabilească echilibrul. Neșansa amândorura s-a datorat însă decesului soacrei lor comune, care lăsase celor două fiice, adică nevestelor lor, o avere considerabilă, în bani și bunuri, pe care acestea n-au mai dorit s-o împartă cu dânsii, ajungându-se astfel la divorț. Partajul bunurilor s-a dovedit

catastrofal pentru cei doi întrucât femeile s-au înțeles să le cedeze unul din cele două apartamente și să-i oblige să și-l dispute între ei, lucru care s-a întâmplat cu ocazia confruntării, când, așa cum începusem, primul l-a lovit pe al doilea ca să se apere de intenția celuilalt.

Diana bate din palme și se bucură ca un copil.

- Minunat ! Arareori mi-a fost dat să ascult un rechizitoriu atât de frumos, care seamănă cu un scenariu de film ! Totul se îmbină perfect !

- Da, zice Boldea zâmbind, dar mi-a luat patru ani să-l aduc la forma asta. Nici nu vă închipuiți câte declarații, anchete, interogatorii și eforturi stau în spatele acestui mărunț rezultat !

- Ca să demonstrați ce ? întreb uimit. N-a fost decât o simplă altercație între doi cumnați !

- Care de altfel nici nu contează, cum bine ai sesizat, mă aprobă dânsul, deoarece în speță avem de a face cu o infracțiune extrem de gravă în care cei doi se regăsesc ca autori și complici.

- La ce, domnule procuror ?

Boldea pare absorbit mai mult de culoare vinului din pahar decât de întrebarea mea rămasă suspendată în aer.

- Ați auzit vreodată de viol ?

- Viol ? repet prostit. Care viol ?

- Să fiu a dracului ! exclamă și Diana prinsă pe picior greșit. Este, totuși, o familie !

- Legea nu discriminează violul domestic între soți.

- Cu condiția să fie viol !

- Câtă vreme există o plângere, există și un viol. Ori, în cazul nostru, cele două femei au depus plângeri și certificate medico-legale din care rezulta fără echivoc că fuseseră... violate.

- Asta e bine de știut ! De pus la dosar !

- Lasă că ți-o pun eu imediat ! i-o întoarse Boldea cutremurându-se de râs. Doar nu-ți închipui că...

Simt pământul învârtindu-se și încerc disperat să scap de senzația de vomă . Cei doi mă privesc rânjind cu fețe prelungi și voci reverberate.

- Este vreo budă pe-aici ? întreb.

Cap. XV

Mă întorc în biroul procurorului Boldea clătinându-mă. Vomitasem minute în șir. Imi pusesem în gând să amân audierea pentru altă dată, ceea ce am și încercat să exprim într-o primă fază. N-a mai fost cazul însă pentru că Boldea mă și luă în primire.

- Stai jos !

Mă așez uluit de ceea ce văd. Diana stă întinsă pe masă, cu picioarele pe umerii procurorului, iar Boldea, în picioare și aplecat peste ea, se balansează înainte și înapoi icnind la fiecare mișcare.

- Știți...

- Am citit plîngerea d-tale, zice el văzându-și de treabă, și înclin să cred că ai dreptate. Există multe semne de întrebare în povestea asta pe care va trebui să le dezlegăm împreună...

- N-ar fi mai bine să revin mâine ?

- De ce ?

- Păi...

- Nu vezi că bietul om se rușinează ! chicotește Diana fluturînd din picioare. Ti-am zis doar să mai ai puținică răbdare !

Boldea îmi face din ochi.

- Ți-o dau și d-tale o dată !

- Știți...

- Problema de fond, continuă el rânjind, constă în aceea că Bucur, prietenul d-tale, este într-adevăr dispărut, dar nu mort. Nu există urme care să dovedească acest lucru. Personal cred că la mijloc se află serviciile secrete !

- Vreți să spuneți că serviciile secrete i-au făcut de petrecanie ?

- Nici vorbă. Cred că Bucur lucrează undeva sub acoperire.

- În scrisoarea sa vorbește despre altceva !

- Chiar crezi ce scrie acolo ? Extraterestri ! Ipochimeni ! Cipuri ! Hai să fim serioși !

- În condițiile date, zic, e cam dificil !

- Ha-ha-ha ! râde Diana de sub procuror. Chiar așa ! Cine vorbește de seriozitate !

- Uite cine trage concluzii ! se amuză și Boldea accelerând. S-o auzi acum !

Femeia îl împinge brusc cu picioarele, făcându-l să se dezichilibreze și să cadă pe spate în fotoliu, apoi îl încalecă.

- Hapsânule ! Porcule ! Măgarule !

- Nimic nu confirmă prezența unor ființe extraterestre, îl aud pe Boldea revenind, și nimeni nu poate dovedi că a văzut vreuna. Toate studiile științifice despre așa-zisele „viziuni extraterestre” relevă existența unor indivizi cu grave probleme psihice ! Poți garanta că Bucur nu avea asemenea probleme ?

- Spuneți adineauri că ar fi fost recrutat de serviciile secrete !

- Am presupus.

- Deci nu aveți nimic concret ?

- Avem deocamdată declarațiile și dovezile puse la dispoziție chiar de d-ta. Mai avem declarațiile concubinei lui

Bucur, cele ale vecinilor și rapoartele unor polițiști. Toate converg în direcția dispariției prietenului d-tale, care, în opinia mea, poate fi chiar involuntară. Nu exclud nici posibilitatea ca Bucur să-și fi regizat propria dispariție !

- Ca să devină agent sub acoperire ?

- Știi că avea o amantă ?

Diana țipă în plin orgasm desprinzându-se de Boldea, care ejaculează în gol.

- Târâtura dracului !

- Spurcăciune ! îl persiflează femeia sărind în lături. Ți-am zis doar să ai grijă !

- Așa îi ziceai și lui Bucur ?

- Bucur era un gentelman !

- Era un linge p....

Diana se ascunde în spatele meu și arată cu degetul la procuror.

- Nu-ți vine să-ți bagi picioarele în justiție ?

Încerc să-mi păstrez cumpătul în fața acestui spectacol grotesc.

- L-ai cunoscut pe Bucur ?

- Întâmplător...

- Când ?

- Chiar înainte să dispară ! intervine Boldea trăgându-și pantalonii. N-ai să mă crezi, dar mi-a mărturisit că era îndrăgostită de el !

- Cum n-am să fiu niciodată de tine ! i-o retează Diana. Recunosc. L-am cunoscut la subsol și l-am ajutat să-și pregătească întâmpinarea.

- Era acuzat de ceva ?

- Spărsese niște parole pe internet.

- Și ?

- Cu toate relațiile mele n-am găsit un judecător care să-l scape.

- A fost arestat, așadar ?
- Nici vorbă. Procesul era de durată. O mai putea întinde vreo zece ani !
- Ai aflat ceva despre parole ?
- N-am voie să vorbesc despre asta.
- Dar crezi că din cauza parolilor i se trage ?
- Din câte știu eu, da.

Întors la birou după o scurtă ieșire afară Boldea își relua rolul de procuror ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. La fel și Diana.

- Dovezile d-tale, îmi zice el, trebuie autentificate ! Practic nu avem aici decât niște copii asupra cărora judecătorul nu se poate pronunța în absența originalelor sau a autentificării lor ! Prin urmare, dacă dorești ca dosarul să-și urmeze cursul către instanță va trebui să-mi predai originalele sau un raport de expertiză întocmit de un expert autorizat.

- Există un asemenea expert ?
- Avem chiar noi experți în domeniu.
- Mă refeream la un expert independent.
- I-auzi, domnule ! N-ai încredere în Parchet ?
- Prefer să nu răspund la această întrebare.
- Cum dorești, dar te previn că singurii experți din țară sunt cei de la parchetele de pe lângă judecătorii. N-am auzit să existe și experți independenți !

Un ciocănit în ușă îmi îngheață cuvintele pe buze.

- Intră !

Este un polițist cu o cutie de carton în mâini.

- Permiteți să raportez, domnule procuror !
- Lasă cutia și cară-te ! îl expediază Boldea încruntat. Ia să vedem ce avem în cutiuță ?

Îl privesc uluit cum scoate laptop-ul, plăcuțele și CD-urile pe care mi le dăduse Linda și nu-mi vine să cred.

- Cum au ajuns astea aici ?

Boldea zâmbeste cu gura până la urechi.

- Am emis un ordin de percheziție care a fost executat...

- Nu trebuia să fiu informat și eu ?

- Ba da, dar cum ne-am luat cu chermeza am uitat, pur și simplu, să-ți spun ! Oricum, percheziția s-ar fi desfășurat cu sau fără știrea d-tale.

Diana aprobă din cap.

- Asta-i procedura !

- Nu vreau să mă înțelegi greșit, domnule Aldea, însă percheziția aceasta nu are nicio legătură cu plângerea de față! Cineva ne-a informat că în casa d-tale ar exista obiecte de patrimoniu obținute și deținute ilegal ! Ce știi despre plăcuțele astea ?

- Sunt niște pietre ca toate pietrele, culese din carieră acum treizeci de ani !

- Cariera este declarată sit istoric, din câte știu ?

Mă uit la el trăsnit.

- Eram niște copii pe vremea aceea ! Eu și uitasem de ele.

- Și cum v-ați amintit ?

- Le-am descoperit de curând la domiciliul lui Bucur.

Boldea se uită la Diana cercetător.

- Concubina lui Bucur a declarat altceva parcă !

- Da, zice Diana, femeia susține că plăcuțele i-au fost furate de domnul Aldea împreună cu un laptop și mai multe CD-uri !

- A spus ea asta ? întreb cu glas alb.

- Pot să vă aduc declarația ei !

Boldea se ridică în picioare și mă bate pe umăr.

- Nu te speria, omule ! Femeia mi-a spus personal că ea ți le-a încredințat spre păstrare. Și apoi, continuă el, jumătate din plăcuțele astea îți aparțineau de drept, nu-i așa ?

- ?!

- Nu înțeleg însă de ce memoria calculatorului și CD-urile sînt goale ? Stiai că sînt goale presupun ?

- Da.

- Înainte sau după ce ai intrat în posesia lor ?

- După. Am încercat să le descarc pe calculatorul meu și...

Cei doi mă privesc curioși.

- Și ?

- ...au dispărut !

- Cum așa ?

- Habar n-am ! Când mi-am dat seama că informațiile îmi erau șterse pe măsură ce le descărcam....

- Mi s-a întâmplat și mie, fii liniștit ! Internetul ăsta e plin de viruși ! Ai originalele la d-ta ?

Tresar.

- Care originale ?

- Filmulețele la copiile astea ! precizează Boldea bătând cu degetele în dosar. Fără ele sunt obligat să închid dosarul !

- Nu le am la mine, zic, și nu sunt încă hotărât cum să procedez ! Îmi puteți acorda un termen ?

Boldea reflectează câteva clipe.

- Trei zile.

În clipa aceea îmi amintesc de Garibaldi și-l strig îngrijorat.

Garibaldi zace cu limba scoasă în spatele unui morman de dosare. Mă aplec peste dânsul și-mi lipesc urechea de pieptul lui. Nu se aude nimic.

- Pare mort ! zice Diana apropiindu-se. Ce nu i-o fi priit ?
Doar a mâncat din ceea ce am mâncat și noi ?

Boldea ia o mină de om îngrozit.

- Sună firma de catering !

- Sun Salvarea, domnule procuror !

Îl iau pe Garibaldi în brațe cu ochii în lacrimi.

- De ce el și nu eu ? bâigui. Îmi poate răspunde cineva la această întrebare ?

- Toate la timpul lor, domnule Aldea! o aud pe Diana.
Nimeni nu-i veșnic! Se poate întâmpla oricui !

În biroul procurorului dă buzna o echipă de oameni de la Salvarea. Câțiva iau câinile și dispar cu dânsul, iar alții ne consultă, ne verifică tensiunile și ne obligă să înghițim niște hapuri.

- Sunteți în regulă ! conchide medicul echipei. Nu există niciun simptom de otrăvire.

- Dar câinele ? întreb.

- Va fi examinat la morga.

- Prezenta simptome de otrăvire ?

- Mai mult decât evidente.

Boldea îi face semn medicului să plece și mă înconjoară cu brațul după umeri.

- Îți promit că mă voi ocupa personal de lămurirea acestui mister ! Nu este posibil ca un asemenea lucru să se petreacă sub privirile unui procuror !

- Iar cei vinovați or să plătească ! întărește Diana. Oricine ar fi...

Mă întorc din pragul ușii și-i privesc neîncrezător.

- Ipochimenii nu plătesc niciodată !!!

Cap. XVI

Rătăcesc pe culoarele întortocheate ale Parchetului până ce găsesc ieșirea. Aerul cald de afară îmi sporește starea de amorțeală și de apatie. Nimic nu mai este așa cum a fost înainte de moartea lui Garibaldi. Cineva mi-a găsit punctul slab și m-a lovit fără cruțare. Probabil că acesta este numai începutul.

- Bună ziua, domnule Aldea !

Mă întorc surprins în direcția de unde venea glasul. Era George Apostolescu, taximetristul, care ședea sprijinit, ca de obicei, cu bărbia de marginea portierei.

- Bună ziua.

- Știu că sunteți supărat pe mine, zice, dar nu m-a răbdat inima să nu vă spun. Doamna Forminte vă așteaptă de dimineață în fața ușii plângând. Chiar adineauri m-a sunat mama.

- De unde știai că sunt aici ?

- V-am văzut când ați urcat în mașina Poliției !

- Constat că întotdeauna ești pe fază !

- Întâmplarea, domnule Aldea ! Dvs. mă suspectați că aș fi omul ipochimenilor, dar nu este adevărat ! Am în buzunar o diplomă și o licență în drept care nu-mi servesc la nimic. Dacă aș fi fost de-a lor acum aș fi fost înăuntru Justiției, nu în afara ei.

- Poate ești în perioada de probă !

Apostolescu face a lehamite din mâini.

- Îmi răcesc gura de poamană.

- Pe mine mă așteptai ?

- Nu numai că vă așteptam, dar am venit special ca să vă spun despre doamna Forminte și să vă duc grabnic acasă.

Urc în taxi în timp ce-mi aprind o țigară.

- Ai adus-o d-ta încoace ?

- Da, zice, i-am lăsat data trecută o carte de vizită.

- Cum ți s-a părut ?

- Destul de tensionată. Am încercat în câteva rânduri să leg un dialog, dar n-am reușit.

- Ai luat-o de acasă ?

- Chiar din casă. M-a rugat la telefon s-o ajut cu bagajul.

- Ce bagaj ?

- Un geamantan și două sacoșe.

- N-a ajutat-o bătrâna ?

- N-am mai văzut pe nimeni înăuntru. Nici măcar câinele acela frumos! adaugă el, parcând în fața scării blocului

Îi plătesc cursa, apoi iau liftul, iar la etajul 12 cobor. Linda stă pe un geamantan negru cu o ceașcă de cafea în mâini. În jurul ei o văd pe doamna Apostolescu, pe domnul Cozorici, poștașul și alte câteva chipuri necunoscute.

Mă vede și se aruncă în brațele mele.

- Doamne, suspină ea, credeam că v-au arestat ?

- Mai bine intrăm înăuntru ! îmi zic intimidat de privirile asistenței. I-au eu geamantanul !

Descui ușa și-i fac loc să intre. În urma mea doamna Apostolescu se grăbește cu un pat pliant, o perină și câteva pături.

- Pentru domnișoara Linda ! zice.

Înainte ca să mă dezmeticesc vecina instalează patul pliant, paralel cu patul meu, așează păturile și perina, apoi se retrage împleticindu-se cu un zâmbet complice pe buze. Diana o conduce spre ieșire recunoscătoare.

- Mulțumesc, doamna Apostolescu !

Rămași singuri răsufălăm amândoi ușurați. Fiecare din alte motive. Nu-mi vine să cred că Linda este aici, în garsoniera mea, și ține ochii plecați, ca un copil surprins la borcanul cu dulceață.

- Sper să nu te superi că am dat buzna așa, fără să am acordul tău ! o aud. Nu am unde mă duce !

Îmi amintesc că ultima dată mi se adresase folosind pronumele de politețe.

- Ai procedat bine, zic. Doar suntem rude ! Hai să facem o cafea !

- Lasă-mă pe mine...

Aprind aragazul, iar ea toarnă apa în ibric.

- Cafeaua și zahărul sunt în dulăpiorul verde...

- Ești un bărbat extrem de ordonat ! Nici eu nu mă pot lăuda în această privință !

- ?!

- Vali era total neajutorat, zice. Nu știa să-și facă un ochi !

- Excela în altele, îi iau eu apărarea. Ani în șir am fost bucătarul lui...

- Știu.

Toarnă cafeaua în cești cu delicatețe. Pentru prima oară o descopăr sub această ipostază : de femeie frumoasă și fragilă. Întâlnirile noastre anterioare fuseseră ca niște întâlniri între orbi în care doar cuvintele și spaimile prevalaseră. Acum văd cu totul altceva: un chip încântător, decupat parcă din paginile unei reviste, doi ochi mari și albaștri, un corp perfect, o ținută distinsă și provocatoare.

- Eu am să aprind o țigară, îi spun încercând să-mi camuflez aceste gânduri nepotrivite. Vrei și tu ?

Din privirile și zîmbetul ei îmi dau seama că mi-a citit gândurile.

- Vreau.

Aprind bricheta, iar ea se apleacă peste flacără, apucându-mă de mână, apoi expiră fumul printre buzele umezite de salivă. Întotdeauna am fost vrăjit de imaginea buzelor unei femei care fumează.

- Acum, zic, povestește-mi ce s-a întâmplat !

Un nor de tristețe îi învăluie chipul.

- Săptămîna trecută a murit mama, îmi spune lăsând două boabe de lacrimi să i se preling pe obraji. Când m-am întors de la tine, în noaptea aceea, dacă îți mai amintești, am găsit-o în pat fără suflare. Am crezut înebunesc. Mama era o femeie puternică și sănătoasă. Am chemat Salvarea sperând într-un miracol, dar acesta nu s-a produs. Murise de cîteva ore și nimeni nu avea o explicație cu privire la cauza morții.

- Acum ai aflat ?

- La autopsie nu i-au găsit nimic. Au scris în certificatul de deces „cauză necunoscută” !

- De necrezut !

- Poate că aș fi admis și aceasta dacă nu l-aș fi găsit și pe Riky mort alături de ea. Bietul câine avea ochii deschiși și gura căscată ca și când s-ar fi luptat pînă în ultima clipă cu cineva !

- De ce nu m-ai sunat ?

- Dacă mă întrebi ce-am făcut în zilele acelea nu știu ce să-ți răspund. Nu-mi amintesc măcar de înmormântare ! Imaginează-ți că habar nu am unde este îngropată mama !

Simt un val de căldură înăbușindu-mă.

- Parcă sîntem în Kafka !

- Mai rău. Am întrebat în dreapta și în stînga , dar nimeni nu știe nimic. Cadavrul a fost luat de la morga de niște necunoscuți care s-au dat drept rude !

- Ipochimenii !

- Nu pot fi decît ei, zice ștergându-și lacrimile. Mi l-au luat mai întîi pe tata, apoi pe Vali și acum pe mama. Urmez eu!

O strâng în brațe incapabil să articulez un cuvânt.

Cap. XVII

Întunericul ne învăluisese fără să observăm. Unul în fața celuilalt, întorși în noi înșine, păream două stane de piatră în mijlocul unui pustiu. Pentru amândoi timpul se oprise în loc, încremenise, dându-ne parcă răgaz să ne cântărim umbrele.

- Vrei să aprind lumina ? o întreb într-un târziu. Nici n-am băgat de seamă că s-a lăsat noaptea !

Clatină din cap.

- Mai dă-mi o țigară !

La flacăra brichetei chipul ei pare o efigie de ceară.

- Ce ai de gând să faci ?

- Încă nu m-am gândit la nimic. Nu am nicio idee. Simt doar că aș vrea să mă culc și să dorm o sută de ani.

Îi arăt patul meu.

- Poți să te culci liniștită.

- Mulțumesc, dar am să dorm pe patul pliant.

- De ce ?

- Fiindcă așa simt. Și te rog să nu insiști !

Ridic din umeri dezarmat.

- Vreau să înțelegi că dorința mea este să te simți bine. Casa mea este și casa ta !

- Înțeleg.

- Dar există o problemă !

- Accept orice regulă, dacă asta-i problema !

- Chiar și sforăitul ?

Probabil că disperarea mea din priviri o amuză din cale afară deoarece izbucnește în răs.

- Mai tare decât Vali ?

- Ah, nu! răspund alăturându-mă râsului ei cristalin. Vali era capionul sforăitorilor din lume !

Mă dezbrac cu o oarecare jenă deși întunericul din jur estompează orice detaliu. O aud și pe ea scoțându-și bluza, fusta și ciorapii, apoi strecurându-se sub păturile lăsate de doamna Apostolescu.

- Noapte bună !

- Noapte bună ! îi răspund trăgând peste mine plapuma groasă. Noapte bună !

Ochii mi se împăienjesc de cum așez capul pe perină. Stresul acumulat în cursul zilei își spune cuvântul. Revăd în minte scenele grotești din biroul procurorului Boldea, chiolhanul și răbufnirea animalică a acestuia. Îmi răsună în urechi strigătul de ajutor a lui Bucur din baraca de la carieră, țipetele polițiștilor care îmi sparg ușa și mă lovesc cu picioarele, protestele Dianei din cârca lui Boldea și bîrfele vecinilor. Mă văd alergând pe un câmp nesfârșit urmărit de ipochimeni și de polițiști. Spre disperarea mea constat că picioarele nu mă ascultă în timp ce ei se apropie amenințători cu bastoane și puști. Unii îmi strigă măscări și cuvinte înjurioase, alții asmuțesc dulăii asupra mea, iar Diana, doar cu șapca de polițistă pe cap, îmi face semne obscene. Reușesc să mă urc într-un copac la rădăcina căruia câini cu dinți galbeni și ochi injectați latră asurzitor. Taximetristul Apostolescu ridică o piatră de jos și o aruncă spre mine. Îmi simt sângele tâșnind din cap în uralele urmăritorilor. Un ipochimen sfrijit, cu capul mare și ochii holbați, țopâie într-un picior, îndemnând mulțimea să taie copacul. Vecinii mei lovesc cu topoarele în tulpina bradului, iar comisarul Dobre, dintr-o limuzină neagră, râde în hohote. Doi jandarmi mătăhăloși sfărâmă cu o piatră capul lui Garibaldi, care

schelălăie jalnic. Tot mai mulți polițiști și jandarmi cu caschete pe cap fac cerc în jurul mulțimii dezlănțuite, incitând-o la violență. Atunci îl zăresc pe agentul Elefterie care așează o torță aprinsă la rădăcina copacului.

Simt pe cineva că mă zgâlțâie de umăr și mă strigă pe nume.

- Sunt eu, Linda !

Mă ridic în capul oaselor.

- Ce s-a întâmplat ?

- Mi-e frică ! o aud. Am avut un coșmar ! Apoi te-am auzit pe tine țipând !

Mă trag instinctiv la perete, iar ea se strecoară sub plapumă, lipindu-se cu spatele de mine. Inconștient îmi las mâna dreaptă peste sânii ei, care au sfârcuri tari și rotunjimi de fruct, apoi peste pântec și părțile cele mai intime. Totul decurge somnambulic, ca într-un film derulat cu încetinitorul, într-o armonie netulburată decât de respirațiile noastre aproape neauzite. Îmi simt genunchiul de deasupra insinuându-se involuntar printre genunchii ei, iar inevitabilul se produce de la sine, instinctual, ocolind controlul minții, păcălind-o. Aproape instantaneu mă trezesc explodând în milioane de senzații ametoare, intrând în convulsii, incapabil să mă opun plăceri, care durează cât o străfulgerare.

Linda se întoarce lasciv, căutându-mă cu mâinile, și mă sărută prelung.

- Doamne, zice, parcă a fost un vis !

O strâng în brațe transfigurat.

- Nu poate fi adevărat ! Nu trebuia...

- Așa a fost să fie ! îmi șoptește ea punându-mi un deget pe buze. Știu că n-a fost nimic premeditat ! Nimeni nu e de vină !

- Ești, totuși, soția....
- Bucur nu mai există, dragul meu ! Orice femeie simte când își pierde bărbatul. Eu l-am pierdut de mult !
- Nu mi-ai lăsat impresia asta !
- Nu-ți puteam spune așa, hodoronc-tronc, că Vali... era impotent! Ai fi putut crede altceva !
- ?!
- Nu că lucru acesta ar fi contat, se explică ea șoptit, dar mai erau și altele. Cert este că se întâmplase ceva neobișnuit cu dânsul. Pierduse, ca să zic așa, pofta de viață !

Cap.XVIII

Mă trezesc aproape de amiază confuz. N-o văd pe Linda lângă mine și mă gândesc că se află pe undeva, prin bucătărie, așteptând să mă scol. O strig, dar nu-mi răspunde nimeni. Mă ridic din pat și pornesc în căutarea ei. Nu este în casă. Văd pe masa din bucătărie un bilețel scris cu pixul:

„Dragul meu

Îmi pare rău că trebuie să se întâmple așa, dar, din păcate, nu există altă cale. Mi-au oferit în schimbul dovezilor deținute de tine libertatea și posibilitatea de a mă converti. Eu nu sunt o luptătoare ca tine. Acum poți fi și tu liniștit, fiindcă fără dovezi nu mai reprezinți un pericol pentru nimeni. Îți doresc multă sănătate și te rog să mă ierți.

Linda

Revin în fugă în dormitor și deschid sertarul noptierei. Telefoanele, borseta cu acte și celelalte documente lipsesc. Lipsesc și cheile de la mașină. Sunt consternat. Nu aș fi bănuț-o pentru nimic în lume pe Linda de coalizare cu ipochimenii și nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să mă feresc de ea. Și nu reușesc să înțeleg de ce-mi luase și actele de identitate? I se ceruse oare în mod explicit să-mi ia și actele de identitate sau o făcuse din proprie inițiativă? Dacă ipochimenii urmăriseră să mă lase fără identitate, cum îi făcuseră și lui Vali, lucru acesta putea să însemne sfârșitul meu. Nu mă puteam aștepta la nimic bun din partea comisarului Dobre sau a procurorului Boldea, care, cu siguranță, se aflau în spatele acestei acțiuni. Mai rău era că Linda îmi luase și actele mașinii, care se aflau în borsetă, împreună cu actele de identitate și banii, câți îmi mai rămăseseră, lăsându-mă fără nicio posibilitate de supravețuire.

Sonerie de la intrare mă trezește la realitate. Deschid sperând și rugându-mă în gând să fie Linda. Nu-i ea. Sunt doi necunoscuți: unul înalt și uscățiv, îmbrăcat într-un pardesiu negru, decolorat, altul mic și bondoc, în ținută de polițist.

- Sunt executorul judecătoresc Vasile Pântea! se prezintă cel uscățiv, arătând o legitimație. Dvs. sunteți domnul Sebastian Aldea?

- Da, zic.

- Am două ordine judecătorești, domnule Sebastian : unul de sechestru pe bunuri, altul de evacuare. Pofțiți câte o copie după fiecare!

Mă uit peplex în hârtiile pe care mi le întinde executorul și nu-mi vine să cred. Scrie, într-adevăr, exact ceea ce îmi spusese și uscățivul.

- Există vreo cale de atac împotriva executării? întreb.

Cei doi bărbați dau din cap în semn că nu.

- Calea de atac nu are niciun efect asupra executării! Legea vă dă dreptul să formulați o contestație împotriva măsurii instituite de judecător, dar noi, între timp, trebuie să ne facem treaba! Sper să înțelegeți că nu aveți dreptul să vă opuneți!

Polițistul încuviințează mecanic din cap.

- Mi-ar displace, zău, să vă pun cătușele, domnule Sebastian!

- Nu, desigur, zic tulburat, nu am de gând să mă opun! Spuneți-mi doar ce trebuie să fac?

Uscățivul pășește înăuntru, urmat de polițist, acesta din urmă trăgând ușa după dânsul.

- Faptul că ați dat dovadă de înțelegere, îmi zice uscățivul, mă obligă să fiu și eu înțelegător. Vă voi scuti de procedura cu martori, care, în opinia mea, este umilitoare!

Îi surprind privirea fixată pe sticlele din minibar.

- Pot să vă servesc cu o băutură, domnilor?

- Știți, noi suntem în timpul serviciului, se scuză polițistul, dar dacă tot ați adus vorba...

Iau o sticlă la întâmplare și două pahare în timp ce oamenii legii se așează în fotolii. Fac în continuare oficiile de gazdă, deși am impresia că visesz.

- Văd că tocmai v-ați sculat! observă executorul încântat de atitudinea mea constructivă. În ordinul acesta scrie că sunt supuse sechestrului toate bunurile, prin urmare și hainele dvs.!

- Las-o dracului, bre! intervine polițistul turnându-și încă un pahar. Adică să-i iei și ce are pe dânsul? Suntem oameni, ce dracu'!

- Tocmai asta doream să spun și eu, colega! Ordinul se referă la toate bunurile existente în apartament, nicidecum la cele aflate pe domnul Sebastian! Așa că, domnule Sebastian, vă puteți îmbrăca imediat cu tot ce doriți dvs.! Noi v-am găsit îmbrăcat, nu-i așa?

Mă alătur involuntar hohotului lor de râs și cum cei doi nu par interesați de mine, fiind preocupați de conținutul sticlei, mă dezbrac de pijamale și mă îmbrac la repezeală de față cu dânșii.

- Partea proastă, îmi zice uscățivul ceva mai târziu, este că va trebui să părăsiți apartamentul odată cu noi! Sper că aveți unde vă duce?

- Din păcate, nu.

- Asta să fie ultima dvs. grijă! Am eu o cameră de închiriat! În profesia aceasta blestemată mă întâlnesc adesea cu asemenea situații. Sunt oameni care rămân pe drumuri fără bani, fără slujbă, fără nimic, iar disperarea îi împinge la gesturi necugetate, deși întotdeauna există o soluție, o porțiță deschisă undeva...

- Eu fac parte din categoria celor care nu mai au nimic și nu văd nicio porțiță deschisă, domnule executor!

- Tocmai v-am oferit o cameră, îmi zice el, dar cred că n-ați fost pe fază! Știu că sunteți într-o situație disperată, am auzit ceva pe holurile Parchetului azi dimineață, dar nu într-atât de disperată încât să dezarmați! Cineva exercită asupra dvs. o presiune extraordinară pentru a vă determina să deveniți mai rezonabil, lucru care, după părerea mea, se înscrie într-o marjă acceptabilă. Trebuie doar să luați aminte și să vă reconsiderați obiectivele.

- Cum?

- În primul rând, acceptând oferta mea dezinteresată. Chiar dacă nu aveți bani momentan, vă creditez până la salariu!

- N-am niciun serviciu, domnule executor!

- Vă ofer eu unul. Nu e cine știe ce, dar în situația dvs. e mai mult decât nimic!

- Accept orice.

- Știți cariera de la Crucea?

- Da, răspund și mă simt ca și când cineva m-ar fi lovit cu un bolovan în creștetul capului, cariera... cariera de piatră de la Crucea !

- Este nevoie acolo de un paznic.

Polițistul dă și el din cap.

- Aveți asigurată cazarea, masa, salariu și sporul de singurătate, zice. Și nu e de păzit decât un excavator !

- Floare la ureche, nu-i așa?

- ?!

Uscățivul mă bate prietenește pe umăr.

- Uite, ai cartea mea de vizită și o mie de lei ca să te îmbeți în seara asta ! Dimineață vei primi și mașina înapoi! Ne vedem, așadar, mâine la carieră !

Cap. XIX

Bat de câteva ore străzile orașului fără rost. Cuvintele lui Pântea îmi stăruiesc încă în minte. Nu-i pot reproșa nimic. Omul s-a purtat frumos, cu deferență și cu mult tact. Și-a făcut treaba. Până la urmă toți ne facem treaba în dreptul nostru. Ca să supraviețuim. Pentru mine însă se închide un cerc. Gravitasem o clipă în jurul unei iluzii. Mă crezusem infailibil. Și dintr-o dată mă trezeam în punctul din care plecasem: la carieră. Singur. Fără slujbă. Fără prieteni. Fără bani. Fără viitor.

- „ *Nu credeam să-nvăț a muri vreodată!* ”, aud deodată în spatele meu o voce cunoscută. „ *Pururi tânăr, înfășurat în manta-mi* ”!

Mă întorc și dau nas în nas cu cerșetorul pe care-l cunoscusem cu câteva săptămâni în urmă într-un părculeț. Îmi amintesc că îl chema Ioachim Străinu și că fusese cândva pictor.

- Nici eu, îi răspund bucuros de întâlnire. Să știi că ai avut dreptate!

Cerșetorul îmi zâmbește înțelegător.

- Ar fi fost mai bine pentru d-ta dacă n-aș fi avut! Dar asta, adaugă el, nu ține de noi! Te-au evacuat, nu-i așa?

- Cum de ți-ai dat seama? Arăt chiar atât de disperat?

- Am trecut și eu prin asta. Umblam nebun pe străzi și mă bătea gândul să mă arunc înaintea trenului!

- Aceasta era singura opțiune?

- Nu, mai erau două: una era să mă predau necondiționat ipochimenilor, alta să mă apuc de băut. Am ales-o pe cea din urmă.

Omul îmi arată sticla învelită în ziar.

- Cu ce cost? îl întreb.

- Nici nu contează costul când trebuie să alegi între o viață care nu-ți mai aparține și alta care nu mai are viitor!

- Nu-i același lucru?

- Există o mică diferență. O viață care nu-ți aparține nu face doi bani, fiindcă nu poate fi trăită, în timp ce o viață fără viitor, pe care o poți trăi în fiecare zi, cum mi se întâmplă mie, de exemplu, este mai bună decât niciuna!

- Fără viitor nu există viața, omule!

- Din contra, mă corectează cerșetorul trăgând o dușcă din sticla învelită în ziar, fără viață nu există viitor. Viitorul este o proiecție a minții în gol. O trufie a omului. Singura realitate palpabilă este viața. Te-au trimis la carieră, nu-i așa?

Mă uit la el perplex.

- De unde știi?

- Din proprie experiență, cum ți-am mai spus. Scenariul este același: atragerea în cursă, fixarea, învăluirea, carantina, calul troian și capcana.

- Nu înțeleg nimic!

Omul îmi arată o pajiște plină de boscheți nu departe de locul în care ne aflăm.

- Aici e „biroul” meu! îmi zice așezându-se direct pe iarbă. Ia loc, te rog, frate!

Mă așez lângă dânsul și accept să trag o înghițitură din sticlă.

- Cum poți bea așa ceva? exclam înețoșat. E o porcărie!!!

- Sunt lucruri și mai împruțite decât băutura asta, dragul meu! Dar să ne întoarcem la scenariul ipochimen! continuă el zâmbind. Prima secvență, cum îți spuneam, este atragerea în cursă. Fiecare om există undeva într-o bază de date cu un profil bine conturat. Deținătorul informației îți cunoaște slăbiciunile, pasiunile, cunoscuții și prietenii, modul de a gândi sau de a te raporta la viață. Un om, de regulă, are un cerc restrâns de cunoștințe, maxim zece-cincisprezece persoane, dintre care trei sau patru îl cunosc mai bine, iar una sau două îi sunt mai apropiate. În cazul tău, de pildă, singura persoana la care se putea apela cu șanse de reușită sută la sută era Bucur.

- Știi și despre Bucur?

- Dacă n-aș ști, n-aș mai povesti! Acum este subprefect... undeva prin sudul țării!

- ?!

- Așa ai căzut în cursă, frate! Apoi a urmat fixarea, adică legarea ta de aparenta dispariție a lui Bucur.

- Urmată de ștergerea urmelor!

- Exact. Pregăteau de acum învăluirea: intrarea în scenă a câinelui, a lui Garibaldi, cum l-ai botezat tu, a Lindei, a vecinilor și taximetristului.

- Nu cred că Garibaldi...

- Amintește-ți cum l-ai găsit! Numai un descreierat leagă un câine de copac! Totul era făcut în așa fel încât să-ți abată

atenția sau să-ți servească piste false: Beatrice Pompidou, Clăpan de la ziarul „Faptul Crucii”, agenții din parcare, factorul poștal.

- Am fost un dobitoc!

- Dintr-un șir lung, mă consolează cerșetorul înveselit, dacă asta te încălzește cu ceva! Această învăluire prin sugestie pregătea de fapt legarea de pripon, carantina, cum îi zicem noi boschetarii. Omul este luat pe sus și dus la Poliție, iar de acolo la Parchet și din nou la Poliție, până când bagă frica în el. Aici i se dezvăluie adevărata față a Justiției și descoperă virtuțile umilinței. Ai trecut și tu, bănuiesc, pe la subsol! Pe la comisarul Dobre sau procurorul Boldea!

- Da, zic. M-a dus Diana!

- Toate acestea pregăteau etapa dinaintea prinderii în capcană, adică asaltul dinăuntru cetății, calul troian. Ca să îngenunchezi un om trebuie să ajungi în mintea acestuia, să-i afli gândurile, spaimile, secretele cele mai intime. Tu ai avut la un moment dat în mână suficiente probe ca să-i înfunzi pe toți, dar n-ai uzat de ele, ca de altfel noi toți, neștiind că aveau să cadă chiar în mâinile inamicului după un simplu regulat. Linda a fost calul tău troian!

- ?!

- Ți-a furat și gândurile și dovezile și viitorul! Crezi că a meritat?

Îi iau sticla goală pe trei sferturi și beau până la ultima picătură.

- ?!

- La drept vorbind, nici nu mai are importanță! Făcea parte din regie.

- Tu ce rol joci în scenariul acesta?

- Niciunul. Sunt doar un simplu spectatator.

- Atunci știi cum se termină de fiecare data piesa?

Cerșetorul clatină din cap.

- Niciodată nu se termină la fel. În cazul tău, ca să fiu sincer, e greu de spus, deși nu sunt decât două variante: ori devii de-al lor, ori de-al nostru!

- Ce-ar însemna să devin „de-al lor” ?

- Nu-i puțin lucru, să știi! Ipochimienii sunt cei care dețin Puterea. Nimeni nu poate pătrunde în sfera Puterii dacă nu este convertit. Bucur, prietenul tău, a ajuns deja subprefect în câteva luni. Prin urmare, alături de ei te așteaptă un viitor strălucit, o viață la care n-ai aspirat nici în visele tale cele mai frumoase. Singurul inconvenient îl reprezintă pierderea identității, a personalității proprii, dacă poți să înțelegi!

- Nu înțeleg!

Cerșetorul se scarpină îndelung în barbă.

- Ipochimienii atentează, în principal, asupra... condiției noastre umile de pământeni. Ei sunt altceva, habar n-am ce! Mi-a fost dat să văd cândva unul și nu am reușit să-l asemăn cu nimic. Nici măcar imaginea inoculată de-a lungul timpului a extratereștrilor slăbănogi și cu capul mare nu li se mai potrivește. Se spune că aceste creaturi își iau energiile din energia noastră psihică, noi fiind de departe cel mai mare rezervor de energie psihică din Cosmos. Asta explică, probabil, și înmulțirea noastră fără precedent în istoria umanității, dar și lipsa oricărui contact cu alte civilizații. Convertirea unora dintre noi la principiile și la rigorile existenței ipochimene a însemnat disoluția noastră ca oameni, ca indivizi, ca specie. Noul ipochimen nu mai păstrează aproape nimic din zestrea umanității: este ceva între om și mașină, o creatură obtuză, programată și programabilă, fără sentimente, așa cum le înțelegem și le trăim noi, asupra căruia timpul nu are nicio putere, iar spațiul, în toată imensitatea lui, nu-i ridică nicio problemă. Disimulați în oameni, alături de cei convertiți și dedicați cauzei, de ordinul sutelor de mii, ipochimienii controlează totul: economie, politică, relații

interumane, conflicte, piețe, crize, bani, într-un cuvânt destinul umanității.

- De unde știi tu, un cerșetor, toate astea? îl întreb uluit.
Oare nu ești și tu un ipochimen disimulat?

- În cerșetor? mi-o întoarce el râzând. Nedumerirea ta însă este îndreptățită și am să-ți spun și de ce. Am fost și eu cândva ipochimen, dar s-a întâmplat ca profilul meu, ca și al tău de altfel, să nu corespundă cu al lor. Până când sistemul m-a depistat și azvârlit în afară, ca pe o măsea stricată, am trăit aventura vieții mele, pe care n-o doresc nimănui.

- De unde știi despre „profilul meu” ?

- Nu demult a circulat pe internet o copie a scrisorii lui Bucur către tine.

- N-am arătat-o nimănui!

- Există grupări secrete care se opun din umbră asaltului impochimen. Dintre acestea Mișcare de Rezistență a Rasei Umane, din care fac parte și eu (când sunt treaz!), se implică cel mai mult, având oameni infiltrați peste tot. Adeseori reușim să dejucăm unele acțiuni ale ipochimenilor sau să-i ajutăm pe cei încă neconvertiți.

- Cu alte cuvinte, asta faci tu acum?

- Încerc doar să-ți deschid ochii, frate, nimic mai mult. Băutura și viața asta de cerșetor mi-au știrbit într-atât credibilitatea încât nu există niciun pericol să te influențez. Și apoi, decizia ta este luată!

- Nu am decis încă nimic!

- Nici nu mai ai prea mult timp! Deja e trecut de miezul nopții și peste câteva ore va trebui să alegi. Nu uita că încă ești liber și că această decizie va fi ultima pe care o vei mai lua vreodată!

- ?!

Cerșetorul desface un pachet de țigări și mi-l întinde zâmbind.

- Văd că băutura nu are niciun efect asupra ta! Pentru mine a fost mai ușor. M-am făcut praf și pulbere!

Îmi aprind prima țigară din noaptea aceasta și-i mulțumesc din priviri pentru gestul său prietenesc. Chiar simțeam nevoia unei țigări.

- Tu nu te-ai gândit niciodată să te sinucizi?

- De zece ani nu fac decât să mă sinucid în fiecare zi !
îmi răspunde, aprinzându-și și el o țigară. E drept că asta s-a întâmplat după...și nu la modul violent...

- De ce?

- De frică, cred. Nu-i deloc simplu să-ți curmi propria viață! Ideea este, într-adevăr, seducătoare, mai greu e s-o pui în practică!

- Ai încercat?

- La modul acesta, nu! Nu sunt un om hotărât și nici curajul nu mă dă afara din casă! Am ales agonia, care este mai aproape de caracterul meu infect. Agonia îmi permite chiar să-mi plâng de milă, să mă autocompățimesc sau să-mi justific viața ratată! Asta înseamnă să te sinucizi din plăcere! S-o faci din toată inima! Vorba poetului: „...*Pierdut în suferința nimicniciei mele,/ Ca frunza de pe apă, ca fulgerul în chaos,/ M-am închinat ca magul la soare și la stele/ Să-ngăduie intrarea-mi în vecinicul repaos...*”. Și încă mă rog!

- Crezi în Dumnezeu?

- Cât am o sticlă de băutură alături cred în orice!

- Și când nu ai?

Omul trage de sub boschet o bardă cu două ascuțisuri, o prinde apoi de coadă și începe s-o învârtă prin aer. Arată înspăimântător.

- Credeai că ai să pleci cu banii executorului? Dă-i încoace, fraiere!

- ?!

Răstignit pe spate privesc îngrozit toporul coborând spre fruntea mea. Din fericire, cerșetorul se răzgândește. Scurpă pe mine și se îndepărtează.

- Rahat ipochimen! îl mai aud și îmi pierd cunoștința.

Poarta carierei se bălăngăne scârțâind sinistru. Un bec incandescent, de mare putere, tranșează ceața în hălci de lumină gălbui, cadaverice, scoțând la iveală o baracă metalică, câțiva salcâmi, un excavator și o dependință în paragină....

Sfârșit

Piatra Neamț, mai 2010